

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/57/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7220211316
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7220211316.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudkýň JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: A. B. C. D. E., nar. XX.X.XXXX, bytom v E., C. X, zast. GRABAN, TORMA & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kováčska 53 a Advokátskou kanceláriou Hopferova s.r.o., so sídlom v Košiciach, Bajzova 2, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Košice sp.zn. K2-24C/73/2020 zo dňa 3.decembra 2024

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Mestského súdu Košice č. k. K2-24C/73/2020-581 zo dňa 3. decembra 2024 vo výroku

- o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 16.344,95 €

- o povinnosti žalovaného zaplatiť 5 % úroky z omeškania ročne zo sumy 3.400,70 € od 5.6.2019 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

M e n í rozsudok vo vyhovujúcom výroku tak, že žalobu o zaplatenie 33,21 € s 5 % úrokmi z omeškania ročne od 5.6.2019 do zaplatenia z a m i e t a.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 5 % úroky z omeškania ročne zo sumy 1.817,04 € od 5.6.2019 do 30.6.2021 a konanie v tejto časti z a s t a v u j e .

M e n í rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 5 % úroky z omeškania ročne zo sumy 3.400,70 € a zo sumy 4.429,17 € za deň 4.6.2019 do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej zamietavej časti p o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi v časti nároku na náhradu škody priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20 %.

Žalobcovi v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Mestský súd Košice (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) zhora označeným rozsudkom
- zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 16.378,16 eur, 5 % úroky z omeškania ročne zo sumy 6.246,21 eur od 5.6.2019 do 30.6.2021 a zo sumy 3.433,91 eur od 5.6.2019 do zaplatenia, to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku,
- v prevyšujúcej časti žalobu zamietol,

- žalobcovi v časti nároku na náhradu škody priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20 %,
- žalobcovi v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zák. č. 514/2003 Z.z.) vo výške 16.147,48 € s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 4.6.2019 do zaplatenia a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 50.000 €. Skutočnú škodu vyčíslil sumou 3.000 € titulom nákladov na právne zastúpenie v trestnom konaní. Ušlý zisk vyčíslil 1/ sumou 5.000 € titulom nevyplatených celoplošných odmien za obdobie trvania dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby (10 x 500 €), 2/ sumou 2.690,48 € titulom nevydania stravovacích poukážok za obdobie trvania dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby (2,08 € x 268 dní + 2,15 € x 334 dní + 2,28 € x 403 dní) a 3/ sumou 5.457 € z dôvodu straty na zárobku počas nezákonnej väzby, ktorú sumu vyčíslil v súlade s § 134 Zákonníka práce. Nemajetkovú ujmu spôsobenú nezákonným trestným stíhaním a nezákonnou väzbou vyčíslil sumou 50.000 €.

3. Rozsudkom č.k. K2-24C/73/2020-397 zo dňa 6. júla 2023 Mestský súd Košice konanie v časti o zaplatenie 13.295,96 € zastavil. Zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 4.133,21 €, 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 1.817,04 € od 5.6.2019 do 30.6.2021, zo sumy 1.182,96 € od 5.6.2019 do zaplatenia, to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 6Co/176/2023 zo dňa 13. februára 2024

- p o t v r d i l rozsudok Mestského súdu Košice č.k. K2-24C/73/2020-397 zo dňa 6. júla 2023 vo výroku o zamietnutí žaloby o zaplatenie ušlého zisku 5.000 € s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 4.6.2019 do zaplatenia titulom nevyplatených odmien a o zaplatenie 1.027,83 € s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 4.6.2019 do zaplatenia titulom náhrady mzdy za nezákonnú väzbu,

- z r u š i l rozsudok

- v prevyšujúcej zamietavej časti, t.j. o zaplatenie ušlého zisku 2.690,48 € s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 4.6.2019 do zaplatenia titulom nevyplateného finančného príspevku na stravovanie, o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 € a o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.429,17 € od 4.6.2019 do 30.6.2021,

- v napadnutom vyhovujúcom výroku, t.j. vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 4.133,21 € titulom trov obhajoby a náhrady nemajetkovej ujmy a úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.182,96 € od 5.6.2019 do zaplatenia a

- vo výroku o trovách konania

a v zrušenom rozsahu vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Predmetom odvolacieho prieskumu vo vyššie uvedenom konaní (sp. zn. 6Co/176/2023) nebol výrok o zastavení konania v časti o zaplatenie 13.295,96 € a výrok o zaplatení 5% úrokov z omeškania ročne zo sumy 1.817,04 € od 5.6.2019 do 30.6.2021, keďže proti týmto výrokom odvolanie podané nebolo a v tejto časti nadobudol rozsudok právoplatnosť.

6. Po vrátení veci súdu prvej inštancie predmetom konania zostala:

- náhrada škody titulom trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vo výške 1182,96 € s 5 % úrokom z omeškania ročne od 4.6.2019 do zaplatenia,

- náhrada škody titulom nevydania stravovacích poukážok za obdobie trvania dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby vo výške 2.690,48 € s 5 % úrokom z omeškania ročne od 4.6.2019 do zaplatenia,

- 5 % úroky z omeškania ročne zo sumy 4.429,17 € (žalovaným vyplatená ušlá mzda za dobu nezákonnej väzby) od 4.6.2019 do 30.6.2021,

- náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 42.950,25 €.

7. Nesprávne súd opätovne rozhodoval aj o 5 % úrokoch z omeškania ročne zo sumy 1.817,04 eur od 5.6.2019 do 30.6.2021, hoci v tejto časti jeho predchádzajúci rozsudok (K2-24C/73/2020 – 397 zo dňa 6. júla 2023), ktorým žalobe v tejto časti bolo vyhovené, nadobudol právoplatnosť.

8. Vykonaným dokazovaním vzal súd za preukázané, že voči žalobcovi boli dvomi uzneseniami zo dňa 11.1.2012 a jedným uznesením zo dňa 23.1.2012 vznesené obvinenia pre zločin krádeže a prečin krádeže Ministerstvom vnútra SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby. Dňa 25.1.2012 bol žalobca zadržaný z dôvodu obavy, že bude pokračovať v trestnej činnosti a uznesením Okresného súdu Košice II zo dňa 28.1.2012 č.k. 0Tp/5/2012 bol žalobca vzatý do väzby so začiatkom plynutia väzby dňom 26.1.2012 o 13.35 hod. Sťažnosť žalobcu proti tomuto uzneseniu bola Krajským súdom v Košiciach zamietnutá uznesením č.k. 7Tpo 7/2012-71 zo dňa 16.2.2012. Uznesením Okresného súdu Košice II sp.zn. 0Tp 5/2012 zo dňa 17.5.2012 bol žalobca prepustený na slobodu s tým, že uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 7Tpo 30/2012-135 zo dňa 21.6.2012 bola zamietnutá sťažnosť okresného prokurátora proti uzneseniu o prepustení žalobcu z väzby na slobodu. Dňa 26.7.2013 bola na žalobcu podaná na Okresný súd Košice II obžaloba pre prečiny krádeže spáchané formou spolupáchateľstva a pre pokračovací zločin krádeže spáchaný formou spolupáchateľstva. Rozsudkom Okresného súdu Košice II sp.zn. 6T 89/2013 zo dňa 16.5.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 4To/94/2017 zo dňa 22.11.2017 bol žalobca oslobodený spod obžaloby a tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.11.2017.

8.1. Personálnym rozkazom prezidenta Policajného zboru SR (ďalej len PZ) zo dňa 27.6.2012 bol žalobca dočasne pozbavený výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zák. č. 73/1998 Z.z. v období od 27.6.2012 do 26.12.2012 z dôvodu, že sa stal dôvodne podozrivým zo spáchania zločinu krádeže a jeho ponechanie vo výkone štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby. Opakovane bol žalobca dočasne pozbavený výkonu štátnej služby personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach zo dňa 12.7.2013 na obdobie od 15. júla 2013 do 14. januára 2014, pričom za toto obdobie mu bol poskytnutý služobný plat vo výške minimálnej mzdy. Personálnym rozkazom ministra vnútra SR zo dňa 14.1.2014 bolo žalobcovi predĺžené dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby až do právoplatného skončenia trestného konania. Dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby bolo ukončené dňom 15.1.2018 personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach a žalobcovi bol za dobu od 27.6.2012 do 26.12.2012 a za dobu od 15.7.2013 do 15.1.2018 doplatený rozdiel, o ktorý bol jeho mesačný služobný plat skrátený. Ministerstvo vnútra SR, prezídium PZ, útvar osobitného určenia listom zo dňa 27.6.2012 nariadilo žalobcovi podľa § 46 ods. 7 zák. č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len zák. č. 73/1998 Z.z.) zdržiavať sa v pracovných dňoch v čase od 7.30 hod. do 15.30 hod. v mieste trvalého bydliska s povolením vzdialiť sa na účely stravovania v rozsahu najviac jednej hodiny v čase medzi 12.00 hod. až 13.00 hod. Listom Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach, odbor poriadkovej polície zo dňa 12.7.2013 bolo žalobcovi uložené podľa § 46 ods. 8 zák. č. 73/1998 Z.z. zdržiavať sa v pracovných dňoch v čase od 7.30 hod. do 15.30 hod. v mieste trvalého bydliska s povolením vzdialiť sa na účely stravovania v čase medzi 11.30 hod a 12.30 hod. najviac v rozsahu jednej hodiny. Listom Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach zo dňa 24.7.2013 bolo žalobcovi zakázané nosiť služobnú uniformu a čerpať dovolenku počas doby postavenia mimo výkonu služby. Zároveň mu bol odňatý služobný preukaz a služobný odznak.

8.2. Personálnym rozkazom prezidenta PZ bol žalobca dňa 1. apríla 2013 preložený podľa § 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 73/1998 Z.z. z útvaru osobitného určenia prezídia PZ na okresné riaditeľstvo PZ. Súčasne bol dňom 31.3.2013 odvolaný z dovtedajšej funkcie staršieho referenta jednotky osobitného určenia útvaru osobitného určenia prezídia PZ, keďže v dôsledku organizačných zmien dňom 31.3.2013 bola zrušená doterajšia funkcia menovaného a vytvorila sa nová funkcia s inou náplňou činnosti. Personálnym rozkazom riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach zo dňa 28.3.2013 bol žalobca ustanovený podľa § 33 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z. dňom 1. apríla 2013 do funkcie referenta Obvodného oddelenia PZ Košice - Ťahanovce, odbor poriadkovej polície so zaradením do prvej platovej triedy.

8.3. Za preukázané vzal aj prevzatie obhajoby žalobcu advokátom JUDr. Sergejom Romžom, ako aj úhradu odmeny tomuto advokátovi vo výške 3.000 € na základe zmluvy o právnej pomoci, uzavretej so žalobcom, pričom išlo o odmenu za úkony v trestnej veci žalobcu, v ktorej vystupoval v pozícii obžalovaného.

8.4. Vykonaným dokazovaním tiež súd zistil, že žalobca listom zo dňa 23.11.2018 požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorým si uplatnil skutočnú škodu a ušlý zisk v rozsahu, ako v tomto konaní a nemajetkovú ujmu si uplatnil vo výške 30.000 €, pričom

Ministerstvo spravodlivosti SR listom zo dňa 28.5.2019 oznámilo žalobcovi, že jeho nároku nevyhovuje. Následne žalobca listom zo dňa 20.11.2020 požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v rovnakom rozsahu, ako si tieto nároky uplatnil žalobou, pričom žalovaný listom zo dňa 20.5.2021 oznámil výsledok predbežného prerokovania jeho nároku s tým, že považoval za dôvodný nárok žalobcu v časti trov obhajoby vo výške 1.817,04 €, v časti ušlej mzdy počas výkonu väzby vo výške 4.429,17 € a náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu a trestné stíhanie vo výške 7.049,75 €. V prevyšujúcej časti považoval nárok žalobcu za nedôvodný a toto oznámenie bolo žalobcovi doručené dňa 21.5.2021. Dňa 30.6.2021 bola žalobcovi poukázaná žalovaným celkovo suma 13.295,96 €, pozostávajúca z vyššie uvedených čiastkových plnení. Zároveň sa za uvedené zásahy žalovaný žalobcovi ospravedlnil.

8.5. Z výpovede žalobcu a svedkov vzal súd za preukázané zásahy v súkromnom i pracovnom živote žalobcu v dôsledku väzby a nezákonne vedeného trestného konania. Doposiaľ má žalobca znemožnený kariérny postup v rámci policajného zboru vzhľadom na trestné stíhanie, ktoré proti nemu bolo nezákonne vedené.

9. Právne súd posudzoval vec podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 23.1.2012, t.j. ku dňu vydania nezákonných rozhodnutí, titulom ktorých žalobca uplatnil svoj nárok (ďalej len zák. č. 514/2003 Z.z.), konkrétne podľa ustanovení § 1, § 3, § 4 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 8 ods. 5, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 až 5, § 18 ods. 1 a 3 v spojení s ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2013.

10. V súlade s ustálenou súdnou praxou súd konštatoval, že žalobca má nárok na trovy konania v trestnom konaní v rozsahu účelne vynaložených trov podľa tarifnej odmeny určenej vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z., účinnou v čase realizácie jednotlivých úkonov právnej pomoci. Nárok žalobcu titulom trov obhajoby žalovaný nerozporoval v počte úkonov vyúčtovaných advokátom.

10.1. Súd pri výpočte tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie žalobcu v trestnom konaní podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. vychádzal z rovnakých výpočtových základov ako žalobca a dospel k rovnakej tarifnej odmene advokáta za jednotlivé úkony (bod 4 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

10.2. Súd priznal za

1/ prevzatie a príprava právneho zastúpenia podľa § 14 ods. 1 písmeno a) vyhlášky 148,35 eur + 7,63 eur, spolu bez DPH 155,98 eur

2/ písomné podanie - sťažnosť proti uzneseniu súdu zo dňa 28.1.2012 podľa § 14 ods. 3 písmeno c) vyhlášky 74,18 eur + 7,63 eur, spolu bez DPH 81,81 eur

3/ písomné podanie - žiadosť o prepustenie z väzby zo dňa 19.4.2012 podľa § 14 ods. 3 písmeno c) vyhlášky 74,18 eur + 7,63 eur, spolu bez DPH 81,81 eur

4/ účasť na výsluchu k žiadosti o prepustenie z väzby podľa § 14 ods. 3 písmeno d) vyhlášky 74,18 eur + 7,63 eur, spolu bez DPH 81,81 eur

5/ účasť na verejnom zasadnutí dňa 9.10.2014 podľa § 14 ods. 3 písmeno d) vyhlášky 70,14 eur + 8,04 eur, spolu bez DPH 78,18 eur

6/ 2 x účasť na hlavnom pojednávaní dňa 9.12.2014 podľa § 14 ods. 1 písmeno c) vyhlášky 2 x 140,27 eur + 16,08 eur, spolu bez DPH 296,62 eur

7/ 2 x účasť na hlavnom pojednávaní dňa 17.2.2015 podľa § 14 ods. 1 písmeno c) vyhlášky 2 x 144,07 eur + 16,78 eur, spolu bez DPH 304,92 eur

8/ 2 x účasť na hlavnom pojednávaní dňa 28.4.2015 podľa § 14 ods. 1 písmeno c) vyhlášky 2 x 144,07 eur + 16,78 eur, spolu bez DPH 304,92 eur

9/ 2 x účasť na hlavnom pojednávaní dňa 26.5.2015 podľa § 14 ods. 1 písmeno c) vyhlášky 2 x 144,07 eur + 16,78 eur, spolu bez DPH 304,92 eur

10/ účasť na hlavnom pojednávaní dňa 17.9.2015 podľa § 14 ods. 1 písmeno c) vyhlášky 144,07 eur + 8,39 eur, spolu bez DPH 152,46 eur

11/ účasť na hlavnom pojednávaní dňa 12.11.2015 podľa § 14 ods. 1 písmeno c) vyhlášky 144,07 eur + 8,39 eur, spolu bez DPH 152,46 eur

12/ účasť na verejnom zasadnutí dňa 7.9.2016 podľa § 14 ods. 3 písmeno d) vyhlášky 74,18 eur + 8,58 eur, spolu bez DPH 82,76 eur

13/ účasť na hlavnom pojednávaní dňa 16.5.2017 podľa § 14 ods. 5 písmeno b) (151,85:4) = 37,96 eur + 8,84 eur, spolu bez DPH 46,8 eur

14/ účasť na verejnom zasadnutí dňa 22.11.2017 podľa § 14 ods. 3 písmeno d) vyhlášky 75,93 eur + 8,84 eur, spolu bez DPH 84,77 eur,

spolu odmenu s režijným paušálom 2.210,22 eur bez DPH + DPH 19 % zo sumy 1.843,43 eur = 350,25 eur, všetko spolu 2.560,47 eur.

10.3. Keďže žalovaný titulom trov právneho zastúpenia zaplatil žalobcovi 1.817,04 eur, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť zvyšnú časť vo výške 743,43 eur (2.560,47 mínus 1.817,04) a v prevyšujúcej časti ohľadne tohto nároku (439,50 eur) žalobu zamietol.

11. Súd nárok žalobcu na náhradu ušlého zisku vo výške 2.690,48 eur z dôvodu nevydania stravovacích poukážok/nevyplateného príspevku na stravovanie za obdobie trvania dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby považoval v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu za dôvodný v celom rozsahu.

11.1. V rozsahu, v akom žalobcovi bol doplatený rozdiel na jeho služobnom plate, je možné dospieť k záveru, že by vykonával štátnu službu, nebyť trestného stíhania a dočasného pozbavenia a za toto obdobie by mu bol nadriadený povinný v zmysle § 141 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z.z. zabezpečovať stravovanie a prispievať na stravovanie alebo poskytnúť finančný príspevok na stravovanie v zmysle § 141 ods. 3 zák. č. 73/1998 Z.z. Počas obdobia dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby žalobcu nebola vykonaným dokazovaním preukázaná ani existencia iných prekážok pri výkone štátnej služby žalobcu, preto dôvodne možno predpokladať, že by žalobca štátnu službu vykonával.

11.2. Predmetom konania bol ušlý zisk, ktorý spočíval v tom, že majetok žalobcu sa o tento príspevok nerozrástol, hoci pri pravidelnom behu vecí by mohol dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku. Z tohto hľadiska je preto bez právneho významu obrana žalovaného, že príspevok na stravovanie je viazaný na výkon štátnej služby v priebehu zmeny dlhšie ako 4 hodiny, pričom tento príspevok na stravovanie nie je zložkou služobného príjmu žalobcu, ale slúži na zabezpečenie pracovných podmienok policajta pri výkone služby.

11.3. Zákon č. 73/1998 Z.z. neupravuje ani nárok policajta po skončení dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby na doplatenie príspevku na stravovanie, ktorý mu za dobu dočasného pozastavenia vyplácaný nebol (má nárok na doplatenie služobného platu, ktorého zložkou však nie je príspevok na stravovanie), preto si žalobca nemohol tento nárok voči svojmu služobnému úradu uplatniť v správnom konaní.

11.4. Výšku tohto nároku súd vyčíslil zhodne ako žalobca na základe oznámenia Ministerstva vnútra SR zo dňa 23.10.2018 ohľadne hodnoty stravovacích poukážok a percentuálnej časti úhrady hodnoty stravovacích poukážok zo strany MV SR v požadovaných obdobiach (č.l. 112 spisu).

12. K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy (žalobca si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- eur, po čiastočnom späťvzati žaloby vo výške 42.950,25 eur) súd poukázal na dôvody uvádzané žalobcom. V dôsledku opísaného trestného stíhania došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, trestné stíhanie malo negatívny dopad na jeho osobný, rodinný, spoločenský, pracovný život a na jeho zdravie. Dlhé obdobie počas väzby a trestného stíhania ťažko psychicky prežíval. Na dobu 148 dní sa ocitol vo väzbe ako príslušník elitného policajného útvaru v jednom priestore nedobrovoľne s pochybnými osobami, proti ktorým dovtedy pravidelne zasahoval. K zadržaniu navyše došlo priamo na jeho pracovisku pred jeho kolegami. Prišiel o svoju „prestížnu“ prácu a o svoje súkromie, ktoré bolo pretriasané v médiách a na verejnosti, medzi susedmi, dovtedajšími priateľmi, kolegami, rodinnými príslušníkmi a počas nezákonnej väzby aj o osobnú slobodu. Široké okolie si tak o žalobcovi vytvorilo obraz ako o osobe, ktorá sa dopustila závažného protiprávneho konania a stala sa nedôveryhodnou. Bol poznačený aj jeho súkromný život, mal partnerské problémy so svojou priateľkou C. D. F.. Žalobca

bol nervóznym a utrápeným, čo sa prejavovalo častými hádkami s jeho partnerkou a pre zníženie príjmu mal aj finančné problémy. Žalobca extrémne ťažko znášal, že počas svojho dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby sa musel zdržiavať v pracovné dni v čase od 7,30 hod. do 15,30 hod. v mieste svojho trvalého bydliska, nemohol čerpať dovolenku, nesmel vykonávať žiadnu zárobkovú činnosť a poberal len minimálnu mzdu. V dôsledku trestného konania bol z elitného policajného útvaru prevelený na obvodné oddelenie PZ, kde zostal pracovať aj po oslobodení spod obžaloby a ukončení pozbavenia výkonu štátnej služby. Vyhýbali sa mu kolegovia aj kamaráti, prestal chodiť do spoločnosti, k čomu významne prispel aj nedostatok finančných prostriedkov. Jeho meno nebolo dodnes verejne očistené.

12.1. Uviedol však tiež, že nebol liečený kvôli psychickým problémom, jeho partnerský vzťah sa nerozpadol, je naďalej príslušníkom PZ a poberá služobný plat.

13. Žalovaný konštatoval porušenie práv žalobcu, ospravedlnil sa za tieto zásahy a priznal náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 7.049,75 eur, vypočítanej ako 20,- eur za deň trvania väzby, čo predstavuje 2.960,- eur a 750,- eur za rok vedenia trestného stíhania, čo predstavuje sumu 4.089,75 eur. Žalovaný nezohľadnil medializáciu trestného stíhania, nakoľko štát nemôže niesť zodpovednosť za zásahy do osobnostných práv, ktoré boli realizované inými subjektmi a nezohľadnil prevelenie žalobcu z jednotky osobitného určenia Prezídia PZ na Obvodné oddelenie PZ Košice - Ťahanovce, nakoľko jeho funkcia bola dňom 31.3.2013 zrušená v dôsledku organizačných zmien, čo vylučuje existenciu priamej príčinnej súvislosti preloženia žalobcu s uzneseniami o vznesení obvinení alebo rozhodnutím o väzbe. Žalovaný nevidel negatívny dopad na pracovnú oblasť žalobcu, pretože žalobcovi bol doplatený rozdiel, o ktorý bol jeho mesačný služobný plat skrátený, zostal/pokračoval v pracovnom pomere a zo záznamu o hodnotení a o prerokovaní záverov hodnotenia za r. 2019 vyplýva, že po oslobodení žalobcu spod obžaloby bol výkon štátnej služby žalobcu hodnotený výborne, čo nepreukazuje, že by sa zatknutie žalobcu na pracovisku pred kolegami, vedenie trestného stíhania alebo väzba žalobcu, negatívne podpísali na jeho pracovnom živote. Žalobca a C. F. naďalej tvoria pár. Povinnosť zdržiavať sa v mieste trvalého pobytu nepovažoval za zásah do spoločenského života žalobcu, lebo povinnosť platila na čas základného času služby, ktorý zodpovedal pracovnému času policajta a za ktorý bol žalobcovi poskytovaný služobný plat.

14. Súd pri určovaní primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z kritérií uvedených v ust. § 17 ods. 3 a 4 zák. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012, keďže nezákonné rozhodnutia boli vydané pred týmto dátumom, s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných obdobných veciach.

14.1. Konštatoval, že výkon väzby a trestné stíhanie nepochybne nepriaznivo zasiahli do života žalobcu a jeho najbližšieho okolia, keďže došlo k obmedzeniu jeho súkromného a rodinného života, k obmedzeniu kontaktu s blízkymi osobami a známymi, slobodnej voľby, ako naložiť so svojim voľným časom a táto skutočnosť neodvratne zasiahla do jeho osobného, pracovného i spoločenského života. Počas väzby aj trestného stíhania došlo k zhoršeniu jeho fyzickej kondície, tieto udalosti nepriaznivo ovplyvňovali celkový psychický stav a prežívanie žalobcu, bola znížená jeho dôstojnosť, tlak z obvinenia pre trestné činy, pri ktorých je trestná sadzba od 6 mesiacov do 10 rokov, trvajúce po dobu 5 rokov a 10 mesiacov (od 11.1.2012 do 22.11.2017), vzbudzoval u žalobcu, ale aj jeho blízkeho okolia (rodičov, priateľky) obavy o budúcnosť.

14.2. Trestné stíhanie žalobcu zabránilo žalobcovi aj v profesionálnom a kariérnom raste - bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, kedy nemohol vykonávať prácu príslušníka policajného zboru, získavať tak ďalšie skúsenosti, potrebné na ďalší kariérny a profesijný postup a je pritom nepochybné, že dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby bolo v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním. Nezákonné trestné stíhanie a väzba nepochybne mali negatívny vplyv na pracovný život žalobcu, aj keď zostal pracovať v policajnom zbore, bol mu doplatený funkčný plat a bol odvolaný z funkcie staršieho referenta v dôsledku organizačných zmien.

14.3. Aj keď k preradeniu žalobcu z funkcie staršieho referenta jednotky osobitného určenia na funkciu referenta obvodného oddelenia policajného zboru došlo v dôsledku zrušenia jeho miesta na útvare osobitného určenia, vzhľadom na udalosti predchádzajúce zrušeniu jeho miesta na útvare osobitného určenia (vznesenie obvinení dňa 11.1.2012 a 23.1.2012, jeho zadržanie dňa 25.1.2012 a rozhodnutie o vzatí do väzby zo dňa 28.1.2012, dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby od 27.6.2012 do 26.12.2012 z dôvodu podozrenia zo spáchania zločinov a prečinu krádeže, snaha o začatie konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru, vyplývajúca zo zápisnice o výsluchu žalobcu zo dňa 21.2.2012, následne odvolanie z funkcie staršieho referenta jednotky osobitného určenia dňom 31.3.2013 a preloženie na funkciu referenta obvodného oddelenia Policajného zboru dňom 1.4.2013)

nemožno dospieť k inému záveru, než že táto organizačná zmena bola prijatá ako reakcia na trestné stíhanie žalobcu ako osoby podozrivej zo spáchania trestného činu.

14.4. Obmedzenia, ktoré mal žalobca po dobu väzby a po dobu trestného stíhania v dôsledku určeného režimu počas dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby aj vo svojom súkromnom a rodinnom živote, taktiež mali negatívny vplyv na rodinné vzťahy žalobcu, aj keď trestné stíhanie nespôsobilo rozpad partnerského vzťahu žalobcu a ani narušenie vzťahu s rodičmi.

14.5. Žalobca mal obmedzený pohyb nielen počas trvania väzby, ale počas celého trestného stíhania. Aj počas dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby totiž bol v režime, kedy mal obmedzený pohyb počas pracovných dní a základného času služby policajta, kedy sa musel zdržiavať v mieste trvalého pobytu s prestávkou 1 hodinu na obed, nemohol si čerpať dovolenku, teda bol podstatne obmedzený v trávení voľného času, v rozvíjaní partnerského vzťahu a priateľských vzťahov, čo nemožno ospravedlňovať tým, že išlo o uplatnenie zákonných ustanovení. Nebyť nezákonného trestného stíhania, žil by totiž žalobca bez obmedzení vo svojom súkromnom živote a pracovný čas by trávil výkonom činnosti príslušníka policajného zboru a mal by podstatne iné možnosti budovania partnerského vzťahu, rozvíjania priateľských a rodinných vzťahov a celkovo trávenia voľného času.

14.6. V prípade väzby žalobcu išlo o zásah do jeho práva na slobodu pohybu a práva na súkromie, pričom žalobca bol vo väzbe ako policajt jednotky osobitného určenia medzi osobami, proti ktorým (vo všeobecnosti) zasahoval, čím preukázal osobitnú intenzitu zásahu do jeho práv počas väzby.

15. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že trestné stíhanie a väzba nezanechali trvalé následky na zdraví žalobcu. Žalobca svoj zdravotný problém - zvýšenie krvného tlaku síce dával do súvislosti s trestným konaním, ale túto skutočnosť žiadnym spôsobom nepreukázal.

16. Trestné stíhanie nespôsobilo rozpad partnerského vzťahu žalobcu ani narušenie vzťahu s rodičmi, čo potvrdil žalobca, aj jeho partnerka D. F. ako svedkyňa. Podľa výpovedí svedkov F. G., H. I., F. E., J. I. a K. L. - priateľov žalobcu, ich priateľský vzťah k žalobcovi nebol žiadnym spôsobom poznačený alebo ovplyvnený predmetným trestným stíhaním.

17. Na základe uvedeného súd konštatoval, že v rodinných a osobných vzťahoch žalobcu nespôsobilo trestné stíhanie trvalé a vážne následky.

18. V pracovnej oblasti žalobca naďalej pôsobí ako príslušník PZ. Bol síce odvolaný z funkcie staršieho referenta jednotky osobitného určenia a preložený na obvodné oddelenie PZ do funkcie referenta a možno dospieť k záveru, že táto organizačná zmena bola prijatá ako reakcia na trestné stíhanie žalobcu ako osoby podozrivej zo spáchania trestného činu, avšak služobný plat, ktorý mal krátený pre dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby, bol po ukončení trestného stíhania doplatený o rozdiel oproti riadnemu služobnému platu. Dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby žalobcu nepochybne bolo v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním (vyplýva to z personálnych rozkazov). Žalobca tvrdil, že dôsledkom trestného stíhania je aj to, že doposiaľ mu nebol umožnený kariérny postup v PZ napriek jeho vzdelaniu, výcviku, pracovným skúsenostiam, hoci podal množstvo (cca 80) prihlášok do výberových konaní v rámci polície. Žalobca ale nijak nepreukázal, že jeho vzdelanie, výcvik a pracovné skúsenosti zodpovedali požiadavkám na obsadenie konkrétneho pracovného miesta, a teda že nemožnosť kariérneho postupu je v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním.

19. Súd uzavrel, že v prípade žalobcu väzba a trestné stíhanie nemali za následok konkrétne trvalé a vážne následky v jeho zdravotnom stave, v osobnom, spoločenskom a pracovnom živote (v zmysle zdravotných následkov vyžadujúcich liečbu, straty zamestnania a príjmu, straty rodiny, partnera či blízkych priateľov a pod.), ale nepochybne mali vyššie opísané následky a bola mu spôsobená trvalá a vážna morálna škoda.

20. Všetky uvedené skutočnosti súd zohľadnil pri priznávaní nemajetkovej ujmy a za primeranú nemajetkovú ujmu považoval sumu 19.994,- eur.

21. Nemajetkovú ujmy za väzbu súd považoval za primeranú vo výške 40,- eur/deň, za 148 dní väzby spolu 5.920,- eur, po zohľadnení žalovaným zaplatenej sumy vo výške 2.960,- eur zostáva na zaplatenie 2.960,- eur.

21.1. Určenie výšky náhrady škody 40,- eur za deň považoval za primerané s ohľadom na judikatúru slovenských, českých súdov, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá určuje náhradu v rozsahu 20 eur až 60 eur za jeden deň.

21.2. Poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/155/2021 - odvolací súd priznal za väzbu trvajúcu 8 mesiacov náhradu nemajetkovej ujmy 13 300 eur a 15 000 eur za trestné stíhanie, sp. zn. 7Cdo/263/2020 - odvolací súd priznal za väzbu trvajúcu 9 mesiacov náhradu 15 000 eur, sp. zn. 5Cdo/201/2013 - väzba v trvaní 6 mesiacov a trestné stíhanie boli odškodnené sumou 25 000 eur, sp. zn. 3Cdo/25/2019- väzba v trvaní 9 mesiacov bola odškodnená sumou 9 000 eur, spolu s trestným stíhaním 27 000 eur.

22. Nemajetkovú ujmy za trestné stíhanie súd považoval za primeranú vo výške 200,- eur/mesiac, čo za 5 rokov, 10 mesiacov a 11 dní trvania trestného stíhania predstavuje spolu 14.074,- eur a po zohľadnení žalovaným zaplatenej sumy vo výške 4.089,75 eur zostáva zaplatiť ešte 9.984,25 eur.

23. Na základe uvedeného súd žalovaného zaviazal na náhradu škody v celkovej výške 16.378,16 eur, ktorá pozostáva z náhrady trov obhajoby vo výške 743,43 eur a z ušlého zisku za nevydané stravovacie poukážky vo výške 2.690,48 eur a z nemajetkovej ujmy vo výške 12.944,25 eur (2.960,48 eur + 9.984,25 eur) a prevyšujúcej časti istiny žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

24. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že žalobca listom zo dňa 23.11.2018 (doručeným žalovanému dňa 3.12.2018) požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami orgánu verejnej moci a uplatnil nárok na náhradu škody v celkovej výške 10.690,48 eur (náklady na právne zastúpenie v trestnom konaní 3.000,- eur, ušlý zisk z dôvodu nevyplatených celoplošných odmien 5.000,- eur a ušlý zisk z dôvodu nevydania stravovacích poukážok za obdobie trvania dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby 2.690,48 eur) a 30.000,- eur titulom nemajetkovej ujmy. Žalovaný listom zo dňa 28.5.2019 oznámil žalobcovi, že nároku nevyhovel.

24.1. Žalobca listom zo dňa 20.11.2020 (doručeným žalovanému dňa 20.11.2020) požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v rovnakom rozsahu, ako to uplatnil touto žalobou.

24.2. Žalovaný listom zo dňa 20.5.2021 oznámil žalobcovi výsledok predbežného prerokovania jeho nároku. Žalovaný konštatoval, že došlo zo strany orgánov verejnej moci k zásahu do práv žalobcu, za ktoré sa MS SR žalobcovi ospravedlnilo. Žalovaný nárok žalobcu považoval za dôvodný v časti trov obhajoby vo výške 1.817,04 eur, v časti ušlej mzdy počas výkonu väzby vo výške 4.429,17 eur a náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu a trestné stíhanie vo výške 7.049,75 eur. Oznámenie bolo doručené žalobcovi dňa 21.5.2021.

24.3. Žalobca listom zo dňa 22.6.2021, ktorý bol doručený MS SR dňa 22.6.2021, oznámil číslo svojho bankového účtu na účel úhrady priznanej časti nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Z výpisu z účtu žalobcu vyplýva, že dňa 30.6.2021 bola na jeho účet poukázaná suma 13.295,96 eur z Ministerstva spravodlivosti SR.

25. Otázkou vzniku omeškania pri priznaní náhrady nemajetkovej ujmy sa zaoberali viaceré rozhodnutia NS SR. NS SR v rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo 191/2020 zo dňa 27. januára 2022 zaujal nasledovné stanovisko: „38. Z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 257/2019 je zrejmé, že nárok žalobcu podľa § 17 ods. 2 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z. voči žalovanej vzniká už samotnou existenciou vedenia trestného stíhania. Preto rozhodnutie, ktorým sa priznáva táto náhrada škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch v konkrétnej výške, už len deklaruje existenciu tejto zákonom priznanej právnej skutočnosti a nárokov z nej vyplývajúcich. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Z uvedeného je preto možné ďalej vyvodiť, že k vzniku omeškania s plnením nemajetkovej ujmy nedochádza márnym uplynutím lehoty ustanovenej v rozhodnutí súdu, ale už márnym uplynutím šesťmesačnej lehoty na plnenie podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (s týmto záverom sa stotožnil najvyšší súd aj v rozhodnutí sp. zn. 7 Cdo 243/2019)“.

26. Súd v súlade s ust. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu priznal žalobcovi nárok na príslušenstvo - zákonné úroky z omeškania vo výške 5 % ročne počnúc dňom 5.6.2019 do zaplatenia vychádzajúc z toho, že žalobca listom zo dňa 23.11.2018, doručeným žalovanému dňa 3.12.2018, požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku. Odo dňa nasledujúceho po doručení žiadosti, t.j. od 4.12.2018 začala plynúť 6-mesačná lehota na plnenie

podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá uplynula 4.6.2019. Keďže k plneniu zo strany žalovaného nedošlo, od 5.6.2019 sa dostal do omeškania.

27. Žalobu v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania ako nedôvodnú zamietol.

28. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. Zohľadnil, že predmetom sú dva nároky, a to nárok na náhradu škody a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a preto o nároku na náhradu trov konania je potrebné rozhodnúť osobitne vo vzťahu k obom uplatneným nárokom (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 MCdo/11/2011).

28.1. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v časti nároku na náhradu škody súd vychádzal zo zásady úspechu v konaní. Žalobca uplatnil nárok na náhradu škody v celkovej výške 16.147,48 eur, úspešný bol v časti 9.680,15 eur (súd zohľadnil aj to, že žalovaný čiastočne plnil až po začatí tohto konania), t.j. v 60 % a neúspešný v 40 %, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20 %.

28.2. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v časti nároku na nemajetkovú ujmu súd za základné považoval rozhodnutie, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté, výška nemajetkovej ujmy bola druhoradá a nadväzujúca. Keďže žalobca bol v časti nároku o náhradu nemajetkovej ujmy úspešný čo do základu uplatneného nároku a výška plnenia závisela výlučne od úvahy súdu, priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

29. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolanie žalobca aj žalovaný.

30. Žalobca podal odvolanie proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (výrok II.) a proti výroku o trovách konania III. v časti náhrady škody z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP a navrhol priznať mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 42.950,25 € a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.433,91 € (už) od 4.6.2019 do zaplatenia (rozsudkom bol priznaný úrok z omeškania z tejto sumy od 5.6.2019 do zaplatenia – poznámka odvolacieho súdu) a zo sumy 4.429,17 € (už) od 4.6.2019 do 30.6.2021 (rozsudkom bol priznaný úrok z omeškania z tejto sumy od 5.6.2019 do 30.6.2021 – poznámka odvolacieho súdu). Nárok na náhradu trov konania žiadal priznať v rozsahu 100 %.

30.1. V časti rozhodnutia o nahradení nemajetkovej ujmy žalobca namietal, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým záverom, pokiaľ konštatoval, že trestné stíhanie v rodinných a osobných vzťahoch žalobcu nespôsobil trvalé a vážne následky a že nemožnosť jeho kariérneho postupu nie je v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním. Tieto závery sú v rozpore s vykonaným dokazovaním, ako aj na inom mieste rozsudku so súdom uvádzaným tvrdením, že trestné stíhanie žalobcu zabránilo žalobcovi aj v profesionálnom a kariérnom raste – bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, kedy nemohol vykonávať prácu príslušníka policajného zboru, získať tak ďalšie skúsenosti, potrebné na ďalší kariérny a profesijný postup, pričom dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby bolo v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním. Súd ďalej uviedol, že nezákonné trestné stíhanie a väzba nepochybne mali negatívny vplyv na pracovný život žalobcu, aj keď zostal pracovať v policajnom zbore (bod 44. rozsudku). Závery súdu uvedené v bode 45. odôvodnenia rozsudku sú tak protirečivé k záverom uvedeným v odseku 44. odôvodnenia rozsudku.

30.2. Žalobca poukázal na skutočnosti zistené z vykonaného dokazovania, ktorými bolo preukázané, že znemožnenie jeho ďalšieho kariérneho postupu bolo zapríčinené práve jeho trestným stíhaním a väzbou. Pred začatím trestného stíhania pôsobil v tzv. Lynx commando, čo je elitný zásahový útvar policajného zboru (Útvar osobitného určenia prezídia Policajného zboru SR). Z tejto funkcie bol odvolaný a preložený na obvodné oddelenie na miesto referenta na najnižšom stupni profesionálnej policajnej hierarchii. Jeho profesionálna degradácia je celkom zrejmá a je následkom jeho trestného stíhania, ktorú skutočnosť súd pri určení výšky peňažnej náhrady nezohľadnil.

30.3. Namietal aj záver súdu, že väzba a trestné stíhanie žalobcu nemali za následok konkrétne trvalé a vážne následky na jeho zdravotnom stave, v osobnom, spoločenskom a pracovnom živote. Žalobca má za preukázané, že mu vznikli konkrétne trvalé a vážne následky v osobnom, spoločenskom i pracovnom živote a tieto trvalo pociťuje. Jeho príjem nepokrýva ani jeho životné potreby napriek tomu, že v minulosti pôsobil ako elitný policajt s nadštandardným príjmom a jeho sociálne väzby boli v dôsledku trestného stíhania silne narušené a v mnohých prípadoch úplne pretrhnuté; mal problémy v partnerskom a rodinnom živote a trvalo stratil priateľov.

30.4. Vytýkal ďalej súdu, že nezohľadnil pri určení výšky nemajetkovej ujmy medializované informácie o trestnom stíhaní a väzbe žalobcu v denníku Korzár dňa 6.8.2013, pričom informácie boli zverejnené

spôsobom umožňujúcim stotožnenie osoby žalobcu s konkrétnou trestnou kauzou, čo umocňuje intenzitu zásahu do jeho nemajetkových práv aj do budúcnosti.

30.5. Súdom priznanú náhradu nemajetkovej ujmy považoval za nespravodlivú a neprimerane nízku, ktorá je v rozpore s ustálenou judikatúrou vyšších súdnych autorít a s princípom spravodlivosti vzhľadom na špecifické skutkové okolnosti danej veci. V tej súvislosti odkázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 16.7.2020 vo veci C-129/19 a rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 11.1.2012 sp. zn. 30Cdo/2357/2010. V zmysle citovaného rozhodnutia náhrada nemajetkovej ujmy sa má pohybovať orientačne až do výšky 60 € za deň väzby, t.j. až vo výške 1.800 € mesačne, pričom sa má prihliadať najmä na dĺžku nezákonnej väzby, dopad výkonu väzby na rodinné a partnerské vzťahy, ako aj na profesijný život.

30.6. Žalobca strávil vo väzbe 5 mesiacov (148 dní) a väzba predstavovala pre žalobcu mimoriadne intenzívny zásah do jeho osobnostných práv. Väzba bola mimoriadne stresujúca a ponižujúca, kedy žalobca sa bál o svoj život, pretože v otvorenej väzbe sa nachádzal spolu s osobami, proti ktorým vo výkone služby ako elitný policajt zasahoval. Počas trvania väzby stratil svalovú hmotu a rapídne sa zhoršil jeho fyzický stav, ako aj psychické zdravie. V jeho prípade preto nemôže byť suma peňažnej náhrady za jeden deň trvania väzby nižšia ako 60 €.

30.7. Za nesprávne právne posúdenie považoval aj aplikáciu zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, resp. zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov vzhľadom na znenie § 17 ods. 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012. Jedinou zákonnou limitáciou výšky peňažnej náhrady je stanovenie dolnej hranice peňažnej náhrady vo výške najmenej 1/30-iny priemernej nominálnej mesačne mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok, a to aj za každý začatý deň pozbavenia osobnej slobody. Z dikcie zákona nevyplýva, že sa má jednať o minimálnu mzdu platnú v kalendárnom roku, v ktorom došlo k protiprávnemu konaniu. Rozhodujúce je, aby výška minimálnej mzdy nebola prekročená v čase vyhlásenia rozsudku (odkaz na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 27.10.2021 sp. zn. 26Co/70/2020). Podľa názoru žalobcu ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2013 sa má vykladať tak, že výška peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia, ako výška náhrady podľa zákona o obetiach trestných činov k momentu rozhodovania o peňažnej náhrade, nie spätne k momentu protiprávného konania žalovaného. Opačný výklad znižuje rozsah zmiernenia zásahov do majetkových práv osôb spôsobených štátom.

30.8. Žalobca nesúhlasil ani s určením náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 200 € za jeden mesiac trvania trestného stíhania, čo predstavuje 6,40 € za deň. Vytykal súdu, že neprihliadol na osobitný režim, ktorý mal žalobca počas trestného stíhania, kedy bol povinný zdržiavať sa v mieste svojho trvalého pobytu (de facto domáce väzenie), čo malo nepriaznivý vplyv na jeho spoločenský a pracovný život a zapríčinilo celkové zhoršenie jeho psychického stavu. Takýto režim možno označiť za porovnateľný s väzbou. Žalobca nemohol vykonávať svoju prácu, dlhodobo bol izolovaný v priestore svojho bytu, narušili sa jeho sociálne väzby, bol mu znemožnený profesionálny a kariérny rast a celkovo chradol fyzicky aj psychicky. Príjem 6,40 € za jeden deň trvania trestného stíhania je neadekvátny. V tom čase mal žalobca príjem, ktorý nepokrýval ani najzákladnejšie potreby. Za spravodlivú a primeranú považuje celkovú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50.000 €.

30.9. Žalobca apeloval na súd, aby prihliadol jednak na dôvody vzniku trestného stíhania, ale aj na časové hľadisko, kedy od momentu začatia trestného stíhania doposiaľ uplynulo 13 rokov. V súčasnosti nič iné ako peňažná náhrada nemajetkovej ujmy nemôže aspoň čiastočne zmierniť dopady nezákonného trestného stíhania na osobu žalobcu.

30.10. Žalobca trval na priznaní úrokov z omeškania zo sumy 3.433,91 €, ako aj zo sumy 4.429,17 € aj za deň 4.6.2019. S poukazom na § 122 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína, a s poukazom na skutočnosť, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola žalovanému doručená dňa 30.12.2018, koniec lehoty pripadol na deň 3.6.2019. Žalovaná sa tak dostala do omeškania už dňa 4.6.2019 a už od tohto dňa preto patrí žalobcovi úrok z omeškania.

30.11. Žalobca rozsudok považuje za arbitrárny a nedostatočne odôvodnený a navrhol ho preto zmeniť v zmysle svojho odvolacieho návrhu.

31. Žalovaný podal odvolanie proti výroku rozsudku, ktorým bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi 16.378,16 €, 5 % úroky z omeškania zo sumy 3.433,91 € od 5.6.2019 do zaplatenia a podľa obsahu aj proti výroku o priznaní úrokov z omeškania zo sumy 1.817,04 € od 5.6.2019 do 30.6.2021 a proti súvisiacim výrokom o náhrade trov konania (III. a IV.). Výslovne uviedol, že

nenapáda časť rozsudku vo výroku I., ktorou súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.429,17 € od 5.6.2019 do 30.6.2021. Uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, f/ a h/ CSP a navrhol rozsudok v napadnutom výroku I., vo výroku III. a výroku IV. zmeniť tak, že súd zamietne žalobu a jediným výrokom žalovanému prizná náhradu trov konania.

31.1. V časti priznania úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.817,04 € (vyplatené trovy obhajoby) od 5.6.2019 do 30.6.2021 (suma 1.817,04 € je súčasťou sumy 6.246,21 €, zvyšok predstavuje suma 4.429,17 € titulom vyplatenej náhrady mzdy za väzbu - poznámka odvolacieho súdu) žalovaný namietal existenciu prekážky rozhodnutej veci, keďže o úrokoch z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.817,04 € od 5.6.2019 do 30.6.2021 bolo rozhodnuté rozsudkom Mestského súdu Košice zo dňa 6.7.2023 č.k. K2-24C/73/2020-397, pričom v tejto časti žalovaný odvolaním zo dňa 19.7.2023 rozsudok nenapadol a v tomto rozsahu nadobudol právoplatnosť. Pre opätovné priznanie úrokov z omeškania z tejto sumy preto neexistoval žiaden dôvod a jeho duplicitné priznanie predstavuje prekážku rozhodnutej veci podľa § 230 CSP, čím je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a/ CSP.

31.2. Nesúhlasil so sumou priznanej náhrady trov obhajoby v trestnom konaní vo výške 743,43 €. Konkrétne namietal, že súd pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny neaplikoval § 13 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., ale postupoval podľa § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a základnú sadzbu tarifnej odmeny zvýšil o 1/3 za každý ďalší trestný čin v zmysle každého jednotlivého uznesenia o vznesení obvinenia. Nesúhlasil tiež s priznaním dvoch režijných paušálov za každé hlavné pojednávanie v dňoch 9.12.2014, 17.2.2015, 28.4.2015 a 26.5.2015, a to s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6To/10/2004 zo dňa 26.5.2004, v zmysle záverov ktorého obhajca má nárok na odmenu za každý úkon právnej pomoci a popri ňom aj na režijný paušál a režijný paušál patrí ku každému úkonu právnej pomoci, avšak ak úkony právnej služby vykonal obhajca v jeden deň na rovnakom mieste a v bezprostrednej časovej nadväznosti, považujú sa takto vykonané úkony na účely priznania režijného paušálu za jeden úkon. Nakoniec považoval za nedôvodný spôsob priznania DPH 19 % z odmeny 1.843,43 €, t.j. vo výške 350,25 €, keďže právny zástupca žalobcu bol platcom DPH iba v čase prijatia prvej časti odmeny vo výške 1.500 € dňa 5.2.2012.

31.3. Namietal aj priznanie ušlého zisku, spočívajúceho v nevyplatenom príspevku na stravovanie vo výške 2.690,48 €. Odkázal na § 141 ods. 2 písm. i/, § 129 ods. 1 písm. i/ zák. č. 73/1998 Z.z. a § 118 ods. 2 písm. i/ Zákonníka práce a zdôraznil, že príspevok na stravovanie nie je viazaný na existenciu pracovného/služobného pomeru, ktorý aj počas dočasného pozbavenia štátnej služby naďalej trvá, ale je viazaný priamo na výkon štátnej služby po dobu dlhšiu ako 4 hodiny, s ktorou je spojená povinnosť zamestnávateľa/nadriadeného zabezpečiť stravovanie policajta. Príspevok na stravovanie nepatrí medzi platové náležitosti policajta a nepredstavuje zložku služobného príjmu. Z toho dôvodu nie je finančným zdrojom, ktorého neposkytnutie by bolo možné subsumovať pod ušlý zisk a priznať žalobcovi jeho náhradu. Žalovaný si nie je vedomý, že by k priznaniu takéhoto nároku už niekedy prišlo, a preto riešenie tejto otázky môže mať dopad na veľký počet subjektov a predstavovať vznik nového uplatniteľného nároku voči zamestnávateľom, prípadne osobám v obdobnom postavení. Zotrvával na právnom názore o nemožnosti priznania takéhoto nároku.

31.4. Namietal záver súdu, že personálny rozkaz prezidenta Policajného zboru SR č. 30 o preložení žalobcu bol prijatý ako reakcia na jeho trestné sťaženie. Argumentoval tým, že tento personálny rozkaz nebol nikdy zmenený alebo zrušený, žalobca voči nemu nepodal riadny opravný prostriedok a táto skutočnosť vylučuje možnosť priznať žalobcovi právo na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti so zmenou pracovného zaradenia. Posúdenie zákonnosti tohto personálneho rozkazu nepatrí do právomoci civilných súdov, pretože ak by žalobca namietal tento rozkaz, vec by bola riešená aj v režime správneho práva v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.7.2017 sp.zn. 6Sžo/27/2016. Súd je teda viazaný týmto personálnym rozkazom a pokiaľ dospel k záveru, že organizačná zmena bola prijatá ako reakcia na trestné sťaženie žalobcu, vyjadril sa k veci, ktorá nepatrí do jeho právomoci. Ak žalobcovi vznikla škoda preložením na iný služobný útvar, táto nemohla byť v priamej príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia, pretože bezprostredným dôvodom preloženia žalobcu bol personálny rozkaz prezidenta, ktorý nemohol byť súdom preskúmaný.

31.5. Vo vzťahu k priznanej náhrade nemajetkovej ujmy v celkovej výške 19.994 € a po odpočítaní poskytnutého plnenia vo výške 12.944,25 € žalovaný poukázal na nedostatočné a rozporné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Citoval konkrétne časti rozsudku, ktoré považoval za vzájomne rozporné a zmatečné. S poukazom na povinnosť všeobecného súdu určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúry ústavného súdu a európskeho súdu pre ľudské práva považoval za nepreskúmateľný záver súdu o primeranosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v sume

19.994 €, ktorá presahuje maximum odškodnenia obetí trestných činov v sume 16.360 €. Namietal záver súdu, v zmysle ktorého dôvodom na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy bola aj tá skutočnosť, že žalobca počas pracovnej doby nemohol rozvíjať partnerské a priateľské vzťahy. Určenie miesta pobytu za obdobie, za ktoré žalobca poberal plat spolu s prestávkou na obed, nemôže predstavovať obmedzenie v trávení voľného času. Mimo výkonu väzby, po skončení pracovnej doby a počas víkendov žalobca nebol žiadnym spôsobom obmedzený, preto táto skutočnosť nemôže predstavovať dôvod na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Určenie pobytu žalobcu počas pracovnej doby bolo uplatnením zákonných ustanovení a takýto postup nemôže predstavovať dôvod na vznik nemajetkovej ujmy.

31.6. K určeniu výšky náhrady nemajetkovej ujmy za jeden deň väzby vo výške 40 € a za jeden mesiac trestného stíhania vo výške 200 € žalovaný zopakoval svoju argumentáciu z odvolania proti predchádzajúcemu rozsudku v tu prejednáwanej veci. S poukazom na § 5 ods. 1 a § 6 zák. č. 215/2006 Z.z. argumentoval tým, že za najzávažnejší následok trestného činu (smrť) umožňuje citovaný zákon (v súčasnosti už nahradený zák. č. 274/2017 Z.z.) priznať maximálne odškodnenie vo výške 50-násobku minimálnej mzdy, čo v prípade žalobcu zodpovedá sume 16.360 € (327,20 € ako minimálna mzda za rok 2012 x 50). Žalovaný priznal žalobcovi sumu 7.049,75 €, čo predstavuje približne 50 % z možného vyššie uvedeného maxima a viac ako dvojnásobok odškodnenia obete trestného činu proti ľudskej dôstojnosti, čo považuje za spravodlivé. Súd sa teda necítil viazaný limitáciou náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle prezentovanej rozhodovacej činnosti EŠLP. Povinnosť súdu prihliadať na maximálne limity v zmysle iných zákonov pritom vyplýva aj zo záverov prijatých Najvyšším súdom SR v rozsudku sp.zn. 5Cdo/128/2021 zo dňa 27.4.2022.

31.7. Žalovaný zároveň zdôraznil, že v prípade žalobcu nielen tohto odškodnil, ale konštatoval aj porušenie práva žalobcu a písomne sa ospravedlnil, ktorú skutočnosť taktiež je potrebné zohľadniť pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy.

31.8. Nesúhlasil ani s rozhodnutím o trovách konania, keď súd mal rozhodnúť jedným výrokom a vychádzať z pomeru úspechu/neúspechu sporových strán.

32. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného zotrval na dôvodoch ním (žalobcom) podaného odvolania a s odvolaním žalovaného nesúhlasil.

32.1. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v úvode odvolania taxatívne uviedol jeho rozsah a v rámci neho nevymedzil ako predmet odvolacieho konania časť výroku, ktorým boli priznané 5 % úroky z omeškania ročne zo sumy 6.246,21 € od 5.6.2019 do 30.6.2021, sú jeho odvolacie námietky vo vzťahu k tomuto výroku irelevantné a nemožno k nim prihliadať.

32.2. Vo vzťahu k priznanej náhrade trov obhajoby žalobca zotrval na ním vyčíslených trovách právneho zastúpenia pri aplikácii § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., pretože voči žalobcovi bolo nezákonne vedené trestné stíhanie pre viacero trestných činov, pričom pre každý z týchto trestných činov mohlo byť samostatne vedené trestné stíhanie a orgány činné v trestnom konaní mali možnosť, nie však povinnosť veci spojiť. Vylúčená je preto aplikácia § 13 ods. 4 citovanej vyhlášky. Zotrval na tom, že popri odmene advokátovi patrí aj režijný paušál, a to za každý jeden úkon právnej služby. V prípade spojenia viacerých vecí preto advokátovi patrí režijný paušál za každý jeden úkon spojených vecí.

32.3. Rozhodnutie súdu v časti priznania ušlého zisku titulom príspevku za stravovanie považoval za vecne správne a odkázal na dôvody uvedené v rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/176/2023 zo dňa 13. februára 2024, z ktorých vychádzal súd prvej inštancie v novom rozhodnutí a týmito závermi bol viazaný.

32.4. Za správne považoval aj závery súdu, že profesionálna degradácia žalobcu je priamym a bezprostredným následkom jeho nezákonného trestného stíhania, ktorú skutočnosť rovnako konštatoval Krajský súd v Košiciach vo vyššie uvedenom rozsudku (sp.zn. 6C/176/2023). Preradenie žalobcu a znemožnenie jeho ďalšieho kariérneho postupu bolo zapríčinené práve jeho nezákonným trestným stíhaním a väzbou, čo bolo potrebné zohľadniť pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy.

32.5. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že súd priznal žalobcovi neprimerane vysokú náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca je presvedčený, že s prihliadnutím na osobitné okolnosti veci, a to najmä a) nezákonná väzba žalobcu ako elitného policajta v trvaní 5 mesiacov, b) nezákonné trestné stíhanie spolu s osobitným režimom, počas ktorého sa žalobca musel zdržiavať v mieste svojho trvalého bydliska, c) profesionálna degradácia žalobcu - preloženie žalobcu z útvaru tzv. Lynx Commando, d) narušenie sociálneho, partnerského a rodinného života, e) zhoršenie fyzického a psychického zdravia, f) medializácia prípadu, je priznaná náhrada nemajetkovej ujmy neprimerane nízka. Na tomto mieste zopakoval dôvody ním podaného odvolania proti tejto časti rozsudku, ktoré odvolací súd z dôvodu hospodárnosti na tomto mieste neopakuje a poukazuje na vyššie uvádzané dôvody podaného odvolania.

32.6. Nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného o limitácii sumou 16.360 € pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy, avšak aj v prípade tejto limitácie by horná limitácia predstavovala 37.500 € (50 x 750 € - minimálna mesačná mzda v roku 2024), pričom konajúci súd priznal žalobcovi sumu 12.944,25 €. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.1.2017, ktorým ústavný súd posúdil náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu a trestné stíhanie vo výške 35.000 € ako primeranú.

32.7. Vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania súd poukázal na záväzný právny názor Krajského súdu v Košiciach vyslovený v jeho rozsudku sp.zn. 6Co/176/2023 v nadväznosti na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3MCdo/11/2011 zo dňa 11.10.2012. Keďže žalobu považuje za dôvodnú v celom rozsahu, patrí mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

33. Ďalšie vyjadrenia v spore podané neboli.

34. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolania žalobcu a žalovaného ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

35. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie

- zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 16.378,16 € (743,43 € titulom trov obhajoby, 2.690,48 € titulom ušlého zisku za nevyplatený príspevok na stravovanie a 12.944,25 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy)
- 5 % úroky z omeškania ročne zo sumy 6.246,21 € od 5.6.2019 do 30.6.2021

(táto suma pozostáva zo sumy trov obhajoby 1.817,04 € a zo sumy ušlej mzdy 4.429,17 €, ktoré plnenia žalovaný žalobcovi poskytol)

- 5 % úroky z omeškania ročne zo sumy 3.433,91 € od 5.6.2019 do zaplattenia (táto suma pozostáva zo súdom priznanej náhrady trov obhajoby 743,43 € a zo súdom priznaného ušlého zisku titulom príspevku na stravovanie 2.690,48 €)

- v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (t.j. v prevyšujúcej časti žiadanej náhrady trov obhajoby spolu s úrokom z omeškania od 4.6.2019 do zaplattenia, v prevyšujúcej časti žiadanej náhrady nemajetkovej ujmy a v časti zaplattenia úrokov z omeškania zo sumy 6.246,21 € a zo sumy 3.433,91 € aj za deň 4.6.2019).

36. Predmetom odvolacieho prieskumu nebol výrok o priznaní 5 % úrokov z omeškania ročne zo sumy 4.429,17 € od 5.6.2019 do 30.6.2021, keďže proti tomuto výroku žalovaný odvolanie nepodal ako oprávnená osoba a v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť.

37. Predmetom odvolacieho prieskumu nebol ani rozsudok v časti, ktorým bola zamietnutá žaloba o zaplattenie náhrady škody titulom trov právneho zastúpenia nad sumu súdom priznanú 743,43 € do sumy 1.182,96 €, ktorá zostala predmetom ďalšieho konania po zrušení veci, keďže žalobca ako oprávnená osoba odvolanie proti zamietnutiu žaloby v tejto časti (teda pokiaľ súd nepriznal rozdiel medzi sumou 1.182,96 € a 743,43 €, t.j. 439,53 € s úrokmi z omeškania od 4.6.2019 do zaplattenia) nepodal a v tejto zamietavej časti rozsudok nadobudol právoplatnosť.

38. Predmetom odvolacieho prieskumu bol rozsudok v celej jeho zostávajúcej časti, t.j.

- v časti o zaplattenie 16.378,16 € (743,43 € titulom trov obhajoby, 2.690,48 € titulom ušlého zisku za nevyplatený príspevok na stravovanie a 12.944,25 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy),

- v časti 5 % úrokov z omeškania ročne zo sumy 1.817,04 € (trovy obhajoby plnené žalovaným) od 5.6.2019 do 30.6.2021 a 5 % úrokov z omeškania ročne zo sumy 3.433,91 € (trovy obhajoby 743,43 € a ušlý zisk 2690,48 €) od 5.6.2019 do zaplattenia,

- v prevyšujúcej zamietavej časti (zamietnutie náhrady nemajetkovej ujmy v sume prevyšujúcej 19.994 € a úroky z omeškania za deň 4.6.2019 zo sumy 4.429,17 € a zo sumy 3.433,91 €)

- súvisiace výroky o náhrade trov konania.

39. Rozsudok je vecne správny vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 16.344,95 € (710,22 € titulom trov obhajoby + 2.690,48 € titulom ušlého zisku za nevyplatený príspevok na stravovanie + 12.944,25 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy) a vo výroku o povinnosti žalovaného

zaplatiť žalobcovi 5 % úroky z omeškania ročne zo sumy 3.400,70 € (710,22 € + 2.690,48 €) od 5.6.2019 do zaplataenia, preto ho odvolací súd v tejto časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

40. Pokiaľ súd priznal žalobcovi titulom trov obhajoby sumu 743,43 € s úrokmi z omeškania od 5.6.2019 do zaplataenia, hoci žalobcovi prislúcha iba suma 710,22 € s úrokmi z omeškania od 5.6.2019 do zaplataenia, v časti rozdielu - o zaplataenie 33,21 € s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 5.6.2019 do zaplataenia, neboli splnené podmienky ani pre potvrdenie rozsudku, ani pre jeho zrušenie, preto v zmysle ust. § 388 CSP odvolací súd zmenil rozsudok v tejto časti vyhovujúceho výroku tak, že žalobu o zaplataenie 33,21 € titulom trov právneho zastúpenia s 5 % úrokmi z omeškania ročne od 5.6.2019 do zaplataenia zamietol.

41. Pokiaľ súd priznal 5 % úroky z omeškania zo sumy 1.817,04 € od 5.6.2019 do 30.6.2021, hoci o tomto nároku už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom č.k. K2-24C/73/2020-397 zo dňa 6. júla 2023 (v tejto časti rozsudok nebol predmetom odvolacieho prieskumu – vid' ods. 25. odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/176/2023 zo dňa 13. februára 2024), neboli splnené procesné podmienky, aby o tomto už právoplatne rozhodnutom nároku súd opätovne rozhodol, preto odvolací súd podľa ust. § 389 ods. 1 písm. a/ CSP zrušil rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 5 % úroky z omeškania ročne zo sumy 1.817,04 € od 5.6.2019 do 30.6.2021 a v tejto časti konanie zastavil (suma 1.817,04 € je zahrnutá v sume 6.246,21 € - I. výrok napadnutého rozsudku).

42. Vo výroku o zamietnutí úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.429,17 € a zo sumy 3.400,70 € za deň 4.6.2019 neboli splnené podmienky ani pre potvrdenie rozsudku, ani pre jeho zrušenie, preto v zmysle ust. § 388 CSP odvolací súd zmenil rozsudok v tejto časti tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 5 % úroky z omeškania ročne zo sumy 3.400,70 € a zo sumy 4.429,17 € za deň 4.6.2019 do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

43. V prevyšujúcej zamietavej časti, t.j. pokiaľ súd zamietol žalobu o zaplataenie náhrady nemajetkovej ujmy nad sumu prevyšujúcu 19 994 € a úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 33,21 € za deň 4.6.2019, je rozsudok vecne správny, preto ho odvolací súd v tejto časti potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

44. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 21. októbra 2025 o 9.00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 207, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 14. októbra 2025 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

45. Strany sporu uplatnili odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, f/ a h/ CSP, t.j. neboli splnené procesné podmienky (a), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

46. Odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej spore bol naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP a čiastočne aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP pri rozhodovaní o náhrade škody pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia a pri rozhodovaní o úrokoch z omeškania.

47. Dôvodná je odvolacia námietka žalovaného (§ 365 ods. 1 písm. a/ CSP), že pre rozhodovanie o úrokoch z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.817,04 € od 5.6.2019 do 30.6.2021 neboli splnené procesné podmienky, keďže o tomto nároku už bolo rozhodnuté rozsudkom Mestského súdu Košice č.k. K2-24C/73/2020-397 zo dňa 6.7.2023 a proti tomuto výroku rozsudku žalovaný nepodal odvolanie, tento nárok nebol preto predmetom odvolacieho prieskumu v konaní vedenom pred Krajským súdom v Košiciach pod sp.zn. 6Co/176/2023 zo dňa 13. februára 2024 a v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť.

48. Vzhľadom na skutočnosť, že o tomto nároku už bolo právoplatne rozhodnuté, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova (§ 230 CSP), a keďže ide o neodstrániteľný nedostatok podmienok konania, odvolací súd po zrušení rozsudku konanie o tomto nároku podľa § 161 ods. 2 CSP zastavil.

49. Dôvodná je aj odvolacia námietka žalovaného vo vzťahu k priznaniu dvoch režijných paušálov za každé hlavné pojednávanie v dňoch 9.12.2014, 17.2.2015, 28.4.2015, hoci za každé z týchto hlavných pojednávanií patril iba jeden režijný paušál s poukazom na ust. § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. a na ustálenú súdnu prax ohľadne tejto otázky, ktorú predstavujú rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Tošs/6/2008 zo dňa 17. apríla 2008 a sp. zn. 6To/10/2004 zo dňa 26.5.2004 (R38/2004) v spojení aj s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 150/09 zo dňa 20.5.2009.

50. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia vyhlášky a vyššie uvádzaných rozhodnutí vyšších súdnych autorít, režijný paušál patrí obhajcovi za každý poskytnutý úkon právnej služby. Ak sú úkony poskytnuté v jeden deň, na rovnakom mieste a v bezprostrednej časovej nadväznosti, považujú sa na účely priznania režijného paušálu za jeden úkon.

51. Vychádzajúc z takto ustálenej rozhodovacej praxe patrí za každé zo štyroch hlavných pojednávanií iba jeden režijný paušál, to znamená za účasť na pojednávaní dňa 9.12.2014 patrí režijný paušál 8,04 € (namiesto súdom priznaných 16,08 €), za účasť na hlavnom pojednávaní dňa 17.2.2015 patrí režijný paušál vo výške 8,39 € (namiesto súdom priznaných 16,78 €), za účasť na hlavnom pojednávaní dňa 28.4.2015 patrí režijný paušál vo výške 8,39 € (namiesto súdom priznaných 16,78 €) a za účasť na hlavnom pojednávaní dňa 26.5.2015 patrí režijný paušál 8,39 € (namiesto súdom priznaných 16,78 €), teda súdom určenú odmenu a režijný paušál v celkovej výške 2.210,22 € je potrebné krátiť o sumu 18,21 € (8,04 € + 8,39 x 3). Odmena a režijný paušál takto predstavujú 2.177,01 € bez DPH.

52. Odvolací súd sa stotožňuje s určením základnej sadzby tarifnej odmeny súdom prvej inštancie v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., pretože voči žalobcovi bolo nezákonne vedené trestné stíhanie pre viacero trestných činov, pričom pre každý z týchto trestných činov mohlo byť samostatne vedené trestné stíhanie a orgány činné v trestnom konaní mali možnosť, nie však povinnosť veci spojiť (§ 18 ods. 1 Tr. por.). Z týchto dôvodov je vylúčená aplikácia § 13 ods. 4 vyhlášky 655/2004 Z.z., ako sa jej aplikácie domáhal žalovaný, lebo nešlo o prípad obligatórneho spojenia vecí vyplývajúceho zo zákona, ako to má na mysli § 13 ods. 4 citovanej vyhlášky.

53. Súd prvej inštancie teda pri výpočte odmeny a režijného paušálu za jednotlivé úkony právnej pomoci tak, ako sú uvedené pod bodom 1. až 14. v odseku 39. odôvodnenia napadnutého rozsudku, správne postupoval podľa § 13 ods. 3 vyhlášky 655/2004 Z.z. a vzhľadom na spojenie troch vecí žalobcu správne určil základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou a túto zvýšil o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných veciach, vychádzal zo správneho výpočtového základu za jednotlivé roky, počas ktorých boli poskytnuté úkony právnej služby advokátom a v tejto časti odvolací súd odkazuje na bod 4. a bod 39. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Pri zohľadnení iba jedného režijného paušálu za hlavné pojednávanie dňa 9.12.2014, 17.2.2015, 28.4.2015 a 26.5.2015 predstavuje odmena a režijný paušál sumu 2.177,01 € bez DPH a po pripočítaní 19 % DPH zo sumy 1.843,43 €, čo predstavuje 350,25 €, odmena advokáta predstavuje 2.527,26 € (2.177,01 € + 350,25 €). Po odpočítaní už poskytnutého plnenia titulom tohto nároku vo výške 1.817,04 € žalovaným predstavuje rozdiel 710,22 € (namiesto súdom určenej sumy 743,43 €), preto odvolací súd potvrdil rozsudok v časti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody, spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia, 710,22 € a vo zvyšku (33,21 €) rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol.

54. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovaného vo vzťahu k nesprávnemu určeniu DPH zo sumy 1.843,43 €, túto odvolaciu námietku odvolací súd považuje za nedôvodnú, aj keď je pravdou, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie je zjavné, ako súd dospel k záveru o priznaní dane z pridanej hodnoty práve zo sumy 1.843,43 €.

55. V zmysle ust. § 18 ods. 3 vyhlášky 655/2004 Z.z., ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu (odkaz na zákon 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty).

56. V zmysle ust. § 19 ods. 2 zákona 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

57. Podľa § 27 ods. 5 citovaného zákona pri zmene sadzby dane sa použije pri každom vznikom daňovej povinnosti sadzba dane platná v deň vzniku daňovej povinnosti.

58. Ustanovenie § 19 ods. 2 zákona o DPH rieši, kedy vzniká daňová povinnosť pri dodaní služby, t.j. v ktorom okamihu vstupuje daná transakcia do základu pre výpočet daňovej povinnosti platiteľa, v danom prípade advokáta, a to nezávisle od toho, či už došlo k zaplateniu protihodnoty za príslušnú transakciu, t.j. k zaplateniu odmeny za poskytnutú právnu službu zo strany klienta.

59. Ustanovenie § 27 ods. 5 citovaného zákona určuje základné pravidlo, podľa ktorého sa uplatní vždy sadzba dane platná ku dňu vzniku daňovej povinnosti.

60. Vychádzajúc z výkladu citovaných zákonných ustanovení, okamihom vzniku daňovej povinnosti v prípade poskytovania právnych služieb je primárne deň, kedy bola služba poskytnutá, t.j. deň, kedy advokát vykonal daný úkon právnej služby. To znamená, že za každý úkon právnej služby sa priznáva DPH podľa sadzby platnej v čase vykonania úkonu právnej služby za predpokladu, že advokát je platiteľom dane z pridanej hodnoty.

61. V prejednáwanej veci právny zástupca žalobcu bol platiteľom dane z pridanej hodnoty do 10.8.2017, od ktorého dňa začal vykonávať advokáciu (poskytovať právne služby) ako právnická osoba – Advokátska kancelária ROMŽA, s.r.o., ktorá už nebola platcom DPH. Aj žalovaný vo vyjadrení zo dňa 17.3.2022 (č.l. 183 spisu) uviedol, že dňa 14.12.2017 JUDr. Sergej Romža nebol platcom DPH z dôvodu zmeny fyzickej osoby na právnickú.

62. V období, kedy právny zástupca žalobcu bol platcom DPH, t.j. v období do 10.8.2017 boli vykonané úkony 1 až 13 v zmysle bodu 39. odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, do ktorého momentu odmena predstavovala 1.986,27 € a režijný paušál 105,97 € a z tejto sumy preto patrí aj daň z pridanej hodnoty vo výške 19 %. Daň z pridanej hodnoty teda nepatrila iba za jediný úkon – účasť na verejnom zasadnutí dňa 22.11.2017 a za režijný paušál k tomu úkonu, keďže v čase vykonania tohto úkonu už zástupca žalobcu nebol platcom DPH.

63. Vzhľadom na skutočnosť, že daňová povinnosť vzniká okamihom poskytnutia právnej služby nezávisle od toho, či už došlo k zaplateniu odmeny za poskytnutú právnu službu, pre určenie DPH nie je relevantné, kedy došlo k zaplateniu zálohy zo strany žalobcu jeho právnenmu zástupcovi.

64. Keďže odmena a režijný paušál, z ktorých patrí právnenmu zástupcovi žalobcu DPH je súhrne vyššia, ako suma, z ktorej vychádzal súd (súd vychádzal zo sumy 1.843,43 € a odmena a režijný paušál za úkony vykonané do 10.8.2017 predstavujú 1.986,27 € + 105,97 €), odvolací súd súc viazaný odvolacími návrhmi sporových strán priznal žalobcovi DPH zhodne so súdom prvej inštancie, t.j. zo sumy 1.843,43 €, keď v tejto časti žalobca nežiadal priznať viac a odvolací súd jeho odvolací návrh nemôže prekročiť. Nepreskúmateľnosť rozsudku v tejto časti preto nebola ani dôvodom vecnej nesprávnosti rozhodnutia súdu.

65. Vo vzťahu k nároku na náhradu škody titulom trov právneho zastúpenia teda po rozhodnutí odvolacieho súdu žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi ešte 710,22 € s 5 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 4.6.2019 do zaplatenia.

66. Rozsudok súdu je vo výroku o priznaní náhrady škody titulom nevyplateného finančného príspevku na stravovanie vo výške 2.690,48 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 5.6.2019 do zaplatenia vecne správny, preto ho odvolací súd v tejto časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

67. Správne a zákonu zodpovedajúce sú dôvody rozsudku v tejto časti, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

68. Odvolací súd zotrváva na svojom právnom názore vo vzťahu k tomuto nároku, ktorý vyjadril vo svojom rozsudku v tu prejednáwanej veci sp.zn. 6Co/176/2023 zo dňa 13. februára 2024 a nemá dôvod od týchto záverov sa odkloniť. V celom rozsahu sa stotožňuje so záverom súdu, že žaloba v tejto časti je dôvodná.

69. Predmetom konania v tejto časti nie je nárok na finančný príspevok na stravovanie, ktorý je nadriadený policajta povinný mu vyplatiť v prípade, že mu nezabezpečí stravovanie, a teda nárok, ktorý je uplatniteľný iba v správnom súdnictve, ale predmetom konania je ušlý zisk, ktorý spočíva v tom, že majetok žalobcu sa o tento príspevok nerozrástol, hoci pri pravidelnom behu vecí by mohol dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku. Nebyť totiž trestného stíhania, bol by žalobca vykonával štátu službu v rozsahu, v akom žalobcovi bol doplatený rozdiel na jeho služobnom plate. Nebyť trestného stíhania a dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby, za toto obdobie by bol nadriadený žalobcu povinný mu v zmysle § 141 ods. 2 zákona 73/1998 Z.z. zabezpečovať stravovanie a prispievať na stravovanie alebo poskytnúť finančný príspevok na stravovanie v zmysle § 141 ods. 3 zákona 73/1998 Z.z. Z tohto hľadiska je preto bez právneho významu obrana žalovaného, že príspevok na stravovanie je viazaný na výkon štátnej služby v priebehu zmeny dlhšiu ako 4 hodiny.

69.1. Počas obdobia dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby žalobcu tento nebol práceneschopný a ani nečerpал (nemohol čerpať) dovolenku a vykonaným dokazovaním nebola preukázaná ani existencia iných prekážok pri výkone štátnej služby žalobcu. Dôvodne preto možno predpokladať, že počas doby dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby, nebyť tohto pozbavenia v súvislosti s jeho trestným stíhaním, žalobca by štátnu službu vykonával. Dôvodne sa preto žalobca domáha náhrady ušlého zisku titulom nevyplatenia finančného príspevku na stravovanie za celé obdobie dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby, za ktoré mu bol doplatený rozdiel na služobnom plate.

69.2. Zákon 73/1998 Z.z. neupravuje ani nárok policajta po skončení dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby na doplatenie príspevku na stravovanie, ktorý mu za dobu dočasného pozbavenia vyplácaný nebol (má nárok na doplatenie služobného platu, ktorého zložkou však nie je príspevok na stravovanie), preto si žalobca nemohol tento nárok voči svojmu služobnému úradu uplatniť v správnom konaní.

70. Nevyplatené finančné príspevky na stravovanie predstavujú ušlý zisk žalobcu, ktorý súd vyčíslil na základe oznámenia Ministerstva vnútra SR zo dňa 23.10.2018 o hodnote stravovacích poukážok a percentuálnej časti úhrady hodnoty stravovacích poukážok a správne určil rozsah ušlého zisku sumou 2.690,48 € a z tejto sumy patrí žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne od 4.6.2019 až do zaplatenia.

71. Dôvodná je odvolacia námietka žalobcu, v zmysle ktorej žalovaný sa dostal do omeškania s plnením náhrady škody už od 4.6.2019.

71.1. Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neupokojenej časti na súde (§ 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

72.2. Koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, pripadne koniec lehoty na jeho posledný deň (§ 122 ods. 2 OZ).

72.3. Vzhľadom na skutočnosť, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola žalovanému doručená dňa 3.12.2018, koniec lehoty 6 mesiacov pripadol v zmysle § 122 ods. 2 OZ na deň 3.6.2019 a vzhľadom na to, že žalovaný žalobcovi nezaplatil dlžnú sumu v tejto lehote, nasledujúcim dňom t.j. už 4.6.2019 sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením náhrady škody.

72.4. Z vyššie uvedených dôvodov žalobcovi patrí z priznaných súm náhrady škody (710,22 € a 2.690,48 €, ako aj zo sumy 4.429,17 €) úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z týchto jednotlivých súm aj za deň 4.6.2019.

73. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd zmenil rozsudok v zamietavej časti (o zamietnutí úrokov z omeškania za deň 4.6.2019 z náhrady škody vo výške 710,22 €, 2.690,48 €, spolu 3.400,70 € a zo sumy 4.429,17 €) tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 5 % úroky z omeškania ročne zo sumy 3.400,70 € (710,22 € + 2.690,48 €), ako aj zo sumy 4.429,17 € za deň 4.6.2019 do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

74. Vecne správne rozhodol súd prvej inštancie, pokiaľ považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy pre žalobcu sumu 19.994 € za dobu väzby a trestného stíhania a po zohľadnení poskytnutého plnenia žalovaným vo výške 7.049,75 € priznal žalobcovi ešte sumu 12.944,25 € a v prevyšujúcom rozsahu žiadanej nemajetkovej ujmy žalobu zamietol, preto odvolací súd rozsudok v tejto vyhovujúcej i zamietavej časti ohľadne tohto nároku ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

75. Aj ohľadne tohto nároku (rovnako ako aj ohľadne ostatných nárokov, vo vzťahu ku ktorým došlo k potvrdeniu rozsudku), súd vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie. Zo zisteného skutkového stavu súd vyvodil správny záver vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, riadiac sa pritom vysloveným právnym názorom Krajského súdu v Košiciach v jeho rozsudku sp.zn. 6Co/176/2023 zo dňa 13. februára 2024, rozsudok náležite odôvodnil a neboli zistené žiadne porušenia procesných práv ani iná vada konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie ohľadne tohto nároku (rovnako aj ohľadne ostatných nárokov, vo vzťahu ku ktorým došlo k potvrdeniu rozsudku), preto odvolací súd rozsudok vo vyhovujúcom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy 12.944,25 € a vo výroku o zamietnutí tohto nároku v prevyšujúcej časti ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

76. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého súdom ustálená výška náhrady nemajetkovej ujmy 19.994 €, konkrétne vychádzajúce zo sumy náhrady 40 € za každý deň väzby trvajúcej 148 dní a zo sumy 200 € za každý mesiac trvania trestného stíhania (5 rokov 10 mesiacov a 11 dní), je primeraná vzhľadom na zákonné kritéria vyplývajúce z ust. § 17 ods. 3, 4 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012, vzhľadom na rozsah odškodnenia v iných obdobných veciach a so zohľadnením iných právnych predpisov, upravujúcich obdobnú problematiku, ako napr. zák. č. 215/2006 Z.z. a zohľadňujúc aj rozhodnutia ESLP a Ústavného súdu SR.

77. Keďže nezákonné rozhodnutia boli vydané do 31.12.2012, súd správne vychádzal z kritérií pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 17 ods. 3, 4 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012.

78. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenie práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (§ 17 ods. 2 cit. zák. č. 514/2003 Z.z.).

79. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä za
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (§ 17 ods. 3 cit. zák. č. 514/2003 Z.z.).

80. Výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a § 8 (rozhodnutie o zatknutí, zadržanie alebo iné pozbavenie osobnej slobody a rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe – poznámka odvolacieho súdu) je najmenej 1/30 priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

81. S účinnosťou od 1.1.2013 bolo novelizované znenie ust. § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. tak, že výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa ods. 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (odkaz na zák. č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi).

82. Žalovaný v konaní namietal, že v prejednávanej spore bol prekročený limit maximálnej výšky odškodnenia v zmysle zák. č. 215/2006 Z.z., teda odškodnenie v prípade, ak trestným činom bola spôsobená smrť, keďže 50-násobok minimálnej mzdy v roku 2012 predstavoval 16.360 € (minimálna mzda za rok 2012 predstavovala 327,20 € x 50).

83. Žalobca naopak argumentoval tým, že limitáciu výšky náhrady nemajetkovej ujmy nemožno aplikovať na prejednanú vec, keďže nezákonné uznesenia o začatí trestného stíhania boli vydané pred 1.1.2013, pričom aj v prípade zohľadnenia limitácie je potrebné vychádzať z minimálnej mesačnej mzdy v čase rozhodovania súdu, t.j. v roku 2024, ktorá predstavovala 750 €, pričom jej 50-násobok predstavuje 37.500 € a túto sumu súd neprekročil.

84. Odvolací súd tu poukazuje na rozhodnutie NS SR z 24. júla 2018 sp.zn. 3Cdo/19/2018, v ktorom sa najvyšší súd zaoberal otázkou, či sa ustanovenie § 17 ods. 4 môže, resp. nemôže vzťahovať na právne vzťahy založené pred 1. januárom 2013. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí dospel k záveru, že na záveroch najvyššieho súdu o povinnosti všeobecného súdu určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, ku ktorým dospel najvyšší súd skôr už v rozhodnutiach, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb., nezmenili neskôr nič ani zákon č. 517/2008 Z.z., ani zákon č. 412/2012 Z.z. Určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z.z. tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva. Rovnakú právnu otázku riešil NS SR aj v rozhodnutí zo 17. októbra 2018 sp.zn. 7Cdo/100/2017, v ktorom sa stotožnil s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/19/2018 a považoval ho za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (obdobne viď aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Cdo/155/2020 zo dňa 30.6.2022, sp.zn. 5Cdo/128/2021 zo dňa 27.4.2022).

85. K odvolacej námietke žalobcu o nemožnosti limitovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie nie je viazaný ust. § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, v zmysle ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (odkaz na zák. č. 215/2006 Z.z.), avšak priznanie nemajetkovej ujmy vo výške vyššej ako výška odškodnenia obeť násilného trestného činu s následkami smrti by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Nemajetková ujma žalobcu totiž nie je väčšia v porovnaní so smrteľnými následkami trestného činu.

86. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Úvaha však nemôže byť svojvoľná a nepreskúmateľná. Súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa prvého odseku § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine, v spoločnosti a podobne (pozri R 21/1995, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. decembra 2012 sp.zn. 7Cdo/145/2011).

87. Z vyššie uvedeného vyplýva, že primeranosť nemajetkovej ujmy je treba vždy posudzovať, resp. určovať (okrem iného) aj v kontexte zohľadnenia ďalších právnych predpisov, upravujúcich obdobnú problematiku, ako napr. ust. § 5 ods. 1 druhá veta zák. č. 215/2006 Z.z., v zmysle ktorého, ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50-násobku minimálnej mzdy. Limit odškodnenia je v tomto ustanovení aj pri trestnom čine znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania za spôsobenú morálnu škodu v sume 10-násobku minimálnej mzdy.

87.1. S účinnosťou od 1.1.2018 upravuje odškodňovanie obeť trestných činov zákon 274/2017 Z.z., ktorým bol zrušený zákon 215/2006 Z.z. a v ňom sú limity odškodnenia upravené v ust. § 12, v zmysle ktorého ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu vo výške dvadsaťpäťnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy¹²⁾ platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. Ak bola trestným činom spôsobená smrť a je len jedna pozostalá obeť násilného trestného činu, ktorá bola odkázaná výživou na zomretého, má nárok na vyplatenie odškodnenia vo výške päťdesiatnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu (ods. 2). Pri trestnom čine obchodovania s ľuďmi, trestnom čine znásilnenia, trestnom čine sexuálneho násillia, trestnom čine sexuálneho zneužívania, trestnom čine týrania blízkej osoby a zverenej osoby alebo trestnom čine nedobrovoľného zmiznutia má obeť násilného trestného činu nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu vo výške desaťnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu (ods. 3).

88. Zostáva zodpovedať otázku, z minimálnej mzdy za ktorý kalendárny rok je potrebné vychádzať v prejednávanej veci, kde k protiprávnemu konaniu (vzneseniu obvinení) došlo v roku 2012, avšak toto protiprávne konanie trvalo od 25.1.2012, kedy žalobca bol vzatý do väzby a až do skončenia trestného stíhania 22.11.2017, kedy žalobca bol oslobodený spod obžaloby. Počas celého tohto obdobia bol účinný zák. č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní obetí trestných činov, ktorý limitoval maximálne odškodnenie v sume 50-násobku minimálnej mzdy bez bližšieho vymedzenia, z akého kalendárneho roku je potrebné vychádzať. Súdna prax sa však ustálila na výške minimálnej mzdy za kalendárny rok, v ktorom bol spáchaný trestný čin, resp. škoda spôsobená trestným činom.

89. V prípade náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu bola určená v § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012 minimálna jej výška, a to 1/30 priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok (v danom prípade kalendárny rok predchádzajúci väzbe, t.j. rok 2011 – poznámka odvolacieho súdu), a to aj za každý začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

90. Pokiaľ ide o minimálnu výšku náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu, táto súdom prvej inštancie bola dodržaná.

91. Pokiaľ ide o limit výšky nemajetkovej ujmy určený zák. č. 215/2006 Z.z., tento v roku 2012, kedy boli vydané nezákonné uznesenia o vznesení obvinenia žalobcu, predstavoval 16.360 € (327,20 € ako minimálna mzda za rok 2012 x 50). Minimálna mzda počas doby trestného stíhania sa menila tak, že v roku 2013 predstavovala 338 €, v roku 2014 predstavovala 352 €, v roku 2015 predstavovala 380 €, v roku 2016 predstavovala 405 € a v roku 2017 predstavovala 435 mesačne. V čase skončenia nezákonného trestného stíhania žalobcu v roku 2017 50-násobok minimálnej mzdy predstavoval 21.750 €.

92. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie (rok 2024) minimálna mzda predstavovala 750 € a minimálna mzda v čase rozhodovania odvolacieho súdu (rok 2025) predstavuje 816 €; 50-násobok posledne dvoch uvádzaných súm takto predstavuje 37.500 € a 40.800 €.

93. Suma priznaná súdom prvej inštancie vo výške 19.994 € nepresahuje limit odškodnenia obetí násilných trestných činov v čase ukončenia nezákonného trestného stíhania žalobcu v roku 2017, ani v čase rozhodovania súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, pričom odvolací súd zotrváva na vyslovenom právnom názore v rozsudku sp.zn. 6Co/176/2023, že priznanie nemajetkovej ujmy vo vyššej výške ako výška odškodnenia obetí násilného trestného činu s následkami smrti by bola vzhľadom na vykonaným dokazovaním zistené skutkové okolnosti prípadu v rozpore s dobrými mravmi, keďže nemajetková ujma žalobcu nie je väčšia v porovnaní so smrteľnými následkami trestného činu. Zohľadnenie limitu odškodnenia v čase vznesenia obvinení (rok 2012) považuje odvolací súd za neprimerané vzhľadom na dĺžku trvania protiprávného konania, preto limit odškodnenia za rok 2012 nezohľadňoval.

94. Odvolací súd tak konštatuje, že súčasne so zohľadnením zákonných kritérií pre priznanie výšky nemajetkovej ujmy bola táto náležite posúdená aj v kontexte s § 5 ods. 1 zákona 215/2006 Z.z.

95. Pokiaľ ide o vyhodnotenie kritérií určených vo vyššie citovanom ustanovení § 17 ods. 3 a ods. 4 zákona 514/2003 Z.z v znení účinnom do 31.12.2012, odvolací súd uvádza nasledovné:

96. Trestné stíhanie a v rámci neho aj výkon väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú aj ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život, zasahujú do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti a sú spôsobilé porušiť aj právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti.

97. V prejednanom spore výkon väzby nepochybne nepriaznivo zasiahol do života žalobcu a jeho najbližšieho okolia, keďže výkonom väzby došlo k obmedzeniu jeho súkromného a rodinného života, k odčleneniu žalobcu od jeho najbližších a táto skutočnosť neodvratne zasiahla do jeho osobného, pracovného i spoločenského života. Väzbou bol žalobca obmedzený vo svojom pohybe, v kontakte s blízkymi osobami a známymi, v slobodnej voľbe, ako naložiť so svojim voľným časom. Počas väzby

došlo k zhoršeniu jeho fyzickej kondície a väzba nepriaznivo ovplyvňovala aj celkový psychický stav a prežívanie žalobcu.

98. Trestné stíhanie žalobcu trvajúce po dobu takmer 6 rokov zabránilo žalobcovi v profesionálnom a kariérnom raste - bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, kedy nemohol vykonávať prácu príslušníka policajného zboru, získavať tak ďalšie skúsenosti, potrebné na ďalší kariérny a profesijný postup, stagnoval a je pritom nepochybné, že dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby bolo v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním.

99. Nezákonné trestné stíhanie žalobcu a väzba nepochybne mali negatívny vplyv na pracovný život žalobcu, aj keď zostal pracovať v policajnom zbore a bol mu doplatený funkčný plat. Aj keď k preradeniu žalobcu z funkcie staršieho referenta jednotky osobitného určenia na funkciu referenta obvodného oddelenia policajného zboru došlo v dôsledku zrušenia jeho miesta na útvare osobitného určenia, vzhľadom na udalosti predchádzajúce zrušeniu jeho miesta na útvare osobitného určenia (vznesenie obvinení dňa 11.1.2012 a 23.1.2012, jeho zadržanie dňa 25.1.2012 a rozhodnutie o vzatí do väzby zo dňa 28.1.2012, dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby od 27.6.2012 do 26.12.2012 z dôvodu podozrenia zo spáchania zločinov a prečinu krádeže, snaha o začatie konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru, vyplývajúca zo zápisnice o výsluchu žalobcu zo dňa 21.2.2012, následne odvolanie z funkcie staršieho referenta jednotky osobitného určenia dňom 31.3.2013 a preloženie na funkciu referenta obvodného oddelenia Policajného zboru dňom 1.4.2013) nemožno dospieť k inému záveru, než že táto organizačná zmena bola prijatá ako reakcia na trestné stíhanie žalobcu ako osoby podozrivej zo spáchania trestného činu.

100. Obmedzenia, ktoré mal žalobca po dobu väzby a po dobu trestného stíhania v dôsledku určeného režimu počas dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby aj vo svojom súkromnom a rodinnom živote, taktiež mali negatívny vplyv na rodinné a partnerské vzťahy žalobcu, aj keď trestné stíhanie nespôsobilo ich rozpad.

101. Žalobca mal obmedzený pohyb nielen počas trvania väzby, ale počas celého trestného stíhania. Aj počas dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby totiž bol v režime, kedy mal obmedzený pohyb počas celého týždňa v pracovných dňoch, kedy sa musel zdržiavať v mieste trvalého pobytu s prestávkou 1 hodinu na obed, nemohol si čerpať dovolenku, teda bol podstatne obmedzený v trávení voľného času, v rozvíjaní partnerského vzťahu a priateľských vzťahov, čo nemožno ospravedlňovať tým, že išlo o uplatnenie zákonných ustanovení. Nebyť nezákonného trestného stíhania, žil by totiž žalobca bez obmedzení vo svojom súkromnom živote a pracovný čas by trávil výkonom činnosti príslušníka policajného zboru a mal by podstatne iné možnosti budovania partnerského vzťahu, rozvíjania priateľských a rodinných vzťahov a celkovo trávenia voľného času.

102. V prípade väzby žalobcu išlo o zásah do jeho práva na slobodu pohybu a práva na súkromie, pričom žalobca bol vo väzbe ako policajt jednotky osobitného určenia medzi osobami, proti ktorým (vo všeobecnosti) zasahoval, čím preukázal vyššiu intenzitu zásahu do jeho práv počas väzby.

103. Ako vyplýva z vyššie uvedených záverov, väzba a nezákonné trestné stíhanie žalobcu mali negatívny vplyv na jeho osobný, pracovný i spoločenský život, pričom tieto následky nemožno bagatelizovať iba s odôvodnením, že väzba a trestné stíhanie nezanechali trvalé následky na zdraví žalobcu a nespôsobili rozpad partnerského vzťahu či narušenie vzťahu s rodičmi.

104. Následky nezákonnej väzby a trestného stíhania v pracovnom živote žalobcu pretrvávajú doposiaľ, keď nemá umožnený kariérny postup v rámci policajného zboru a doteraz pôsobí ako policajt – referent na najnižšom stupni profesionálnej policajnej hierarchie, pričom pred začatím trestného stíhania pôsobil v elitnom zásahovom útvare policajného zboru.

105. Bez povšimnutia nemožno ponechať ani narušenie sociálnych väzieb v dôsledku trestného stíhania žalobcu, a to tak vo vzťahu k bývalým kolegom, ako aj vo vzťahu k priateľom, z ktorých časť stratil.

106. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že nezákonným trestným stíhaním a väzbou žalobcu mu bola spôsobená trvalá a vážna morálna škoda, a teda iba samotné konštatovanie

porušenia práva a ospravedlnenie zo strany žalovaného nie je postačujúce na jej odškodnenie a vzniknutú ujmu je možné aspoň čiastočne zmierniť priznaním nemajetkovej ujmy v peniazoch.

107. Medzi kritériá pre určenie výšky nemajetkovej ujmy však nemožno zaradiť, resp. zohľadniť tú skutočnosť, že trestné stíhanie žalobcu bolo medializované v denníku Korzár dňa 6.8.2013 spôsobom umožňujúcim stotožnenie osoby žalobcu s konkrétnou trestnou kauzou, keďže nie je preukázaná existencia bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti medzi medializáciou trestnej veci a uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy, kde podľa odvolacieho súdu možno hovoriť len o nepriamej súvislosti. Žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za zásahy do osobnostných práv, ktoré boli realizované inými subjektmi.

108. Súd musí primerané odškodnenie určiť aj s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných obdobných veciach (sp.zn. 6Cdo/37/2012).

109. V tej súvislosti súd s poukazom na judikatúru slovenských, českých súdov, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva dospel k záveru, že náhrada nemajetkovej ujmy za jeden deň väzby je priznávaná v rozsahu od 20 € do 60 € za jeden deň. Odkázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/155/2021, v ktorom odvolací súd priznal za väzbu trvajúcu 8 mesiacov náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13.300 € (55 € za deň väzby) a za trestné stíhanie trvajúce 8 rokov náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 €, ďalej na rozhodnutie sp.zn. 7Cdo/263/2020, v ktorom odvolací súd priznal za väzbu trvajúcu 9 mesiacov náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 € (správne odvolací súd priznal za 26 dní väzby a trestné stíhanie v trvaní 3,5 roka 15.000 € - poznámka odvolacieho súdu), sp.zn. 5Cdo/201/2013, v ktorom väzba v trvaní 6 mesiacov a trestné stíhanie boli odškodnené sumou 25.000 €, sp. zn. 3Cdo/25/2019, v ktorom väzba v trvaní 9 mesiacov bola odškodnená sumou 9.000 € (33 €/deň), spolu s trestným stíhaním v trvaní viac ako 13 rokov 27.000 €.

110. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu za trestné stíhanie, považoval za primeranú náhradu vo výške 200 € za mesiac trestného stíhania, čo za 5 rokov, 10 mesiacov a 11 dní trvania trestného stíhania žalobcu predstavuje spolu 14.074 €.

111. Odvolací súd nižšie uvádza konania, z ktorých vyplýva, že súd sa pridrižoval rozhodovacej línie ohľadne primeranosti konkrétnej výšky nemajetkovej ujmy, naznačenej v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, aj keď určenie primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy konkrétnou sumou je vždy závislé od výsledku posúdenia takých individuálnych, jedinečných okolností každej prerokovávanej veci, ktoré sú spravidla neopakovateľné a nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. V dôsledku toho sa na podklade rozhodnutí dovolacieho súdu, ktorými v jednotlivých prípadoch preskúmaval správnosť posúdenia takto vysoko individuálnych okolností odvolacími súdmi, ani nemôže v otázke primeranosti konkrétnej výšky tejto náhrady vytvoriť ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu (viď uznesenie NS SR sp.zn. 7Cdo/204/2018 zo dňa 26. júna 2019).

112. Odvolací súd príkladmo uvádza nasledovné rozhodnutia v obdobných sporoch Krajského súdu v Košiciach, ako aj iných krajských súdov SR.

112.1. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/66/2024 priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1800 € za 45 dní väzby (40 €/deň), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa, žalobca bol colníkom a v dôsledku nezákonného trestného stíhania bol prepustný zo služobného pomeru.

112.2. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp.zn. 6Co/116/2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žalobcovi priznaná nemajetková ujma vo výške 6.280 €, z toho 5.280 € za väzbu v trvaní 4 mesiacov a 9 dní (40 €/deň) a 1.000 € za trestné stíhanie trvajúce dva roky (41 €/mesiac), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného prenasledovania.

112.3. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp.zn. 6Co/87/2020 priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 18.000 € za 99 mesiacov trestného stíhania (181 €/mesiac), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa, žalobca bol colníkom a v dôsledku nezákonného trestného stíhania nemohol ďalej pracovať v štátnej správe.

112.4. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp.zn. 6Co/170/2023 priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.240 € za 11 mesiacov trestného stíhania (294 €/mesiac), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej osoby.

112.5. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/246/2019 priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 9.000 € za väzbu v trvaní 365 dní (25 €/deň), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej osoby.

112.6. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/320/2018 priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 15.000 € za trestné stíhanie v trvaní 3,5 roka a 26 dní väzby, z toho za väzbu nemajetkovú ujmu vo výške 5.000 € (192 €/deň) a za trestné stíhanie nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 € (238 €/mesiac), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa. Dovolanie proti tomuto rozsudku bolo Najvyšším súdom SR odmietnuté pod sp. zn. 7Cdo/263/2020.

112.7. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/33/2023 priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 € za 18 mesiacov trestného stíhania (166 €/mesiac), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre zločin ublíženia na zdraví.

112.8. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. 6Co/12/2023 priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.120 € za trestné stíhanie v trvaní 9,5 roka (27 €/mesiac), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre zločin skrátania dane a poistného.

112.9. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/166/2021 priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.600 € za väzbu trvajúcu 385 dní (40 €/deň), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre trestný čin krádeže. Dovolanie proti tomuto rozsudku bolo zamietnuté rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/86/2022.

112.10. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1Co/169/2018 priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 € za väzbu v trvaní 5 mesiacov (66 €/deň) a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 € za trestné stíhanie trvajúce 3 roky a 2,5 mesiaca (131 €/mesiac), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre trestný čin prevádzachstva.

112.11. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1Co/194/2019 priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16.000 € za 4 roky a 4 mesiace trestného stíhania (307 €/mesiac), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre zločin skrátania dane a poistného.

112.12. Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/75/2021 priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.500 € za väzbu trvajúcu 18 mesiacov (10 €/deň), pričom vychádzal z porovnania s judikatúrou ESLP vo veci Kučera proti Slovensku, kde bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za 20 mesiacov väzby vo výške 6.000 €; žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny a účastníctvo na krátení dane a poistného.

112.13. V konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 10Co/53/2020 súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 29.550 € za väzbu trvajúcu 985 dní (30 €/deň), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre trestný čin vraždy a neoprávnené použitie motorového vozidla.

112.14. Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 15Co/71/2022 priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13.800 € za 3 roky a 6,5 mesiacov trestného stíhania (324 €/mesiac), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa.

112.15. Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 12Co/47/2019 priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.250 € za trestné stíhanie v trvaní 6 rokov a 5 mesiacov (263 €/mesiac), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a podvod; žalobca bol colníkom.

112.16. Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 8Co/26/2019 priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13.300 € za väzbu v trvaní 266 dní (55 €/deň) a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 € za trestné stíhanie v trvaní 8 rokov (156 €/mesiac), pričom dovolanie proti tomuto rozsudku bolo odmietnuté rozhodnutím Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 7Cdo/155/2021.

112.17. Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/54/2020 priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.000 € za väzbu v trvaní 125 dní (33 €/deň) a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 31.200 € za trestné stíhanie v trvaní 8 rokov a 8 mesiacov (300 €/mesiac), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania, podporovania zločineckej a teroristickej skupiny.

113. Ako vyplýva z vyššie uvedenej rozhodovacej činnosti krajských súdov a Najvyššieho súdu SR, sudy už nepriznávajú prehnane nadhodnotené odškodnenia, ale rešpektujú princíp proporcionality a zásadu spravodlivosti a slušnosti.

114. Úlohou súdu je zohľadniť judikatórne intervaly, v ktorých sa náhrada nemajetkovej ujmy v jednotlivých prípadoch poskytuje a v týchto intervaloch rozhodnúť, a to po zohľadnení zákonom

uvedených kritérií a osobitostí každého prípadu v záujme právnej istoty, predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a zároveň individualizácie každého prípadu.

115. Vychádzajúc z vyššie uvedených rozhodnutí krajských súdov a Najvyššieho súdu SR, ako sú uvedené vyššie, náhrady za 1 deň väzby sa pohybujú v intervale od 20 do 66 € za deň väzby a náhrada nemajetkovej ujmy za mesiac trestného stíhania sa pohybuje v rozmedzí od 27 € za mesiac až do 324 € za mesiac trestného stíhania.

116. Súdom určená náhrada vo výške 40 € za deň väzby a 200 € za mesiac trestného stíhania je zodpovedajúca rozhodnutiam v obdobných veciach a zároveň zohľadňuje individuálne okolnosti prejednávanej veci a náhrady priznávajú aj v kontexte ďalších právnych predpisov upravujúcich obdobnú problematiku (zákon č. 215/2006 Z. z.), preto odvolací súd považuje za vecne správny záver súdu, v zmysle ktorého primeranou je náhrada nemajetkovej ujmy v celkovej výške 19.994 €, teda po zohľadnení už vyplatenej náhrady žalovaným žalobcovi prináleží ešte náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 12.944,25 €.

117. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy ešte 12.944,25 €, ako aj vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ohľadne tohto nároku.

118. K odvolacej námietke žalovaného, v zmysle ktorej nepatrí do právomoci civilných súdov preskúmať personálny rozkaz prezidenta policajného zboru č. 30, ktorým bolo zrušené miesto žalobcu na útvare osobitného určenia odvolací súd uvádza, že zákonnosť tohto personálneho rozkazu v konaní nepreskúmaval, žiadnym spôsobom nespochybňoval vykonanú organizačnú zmenu, iba vzhľadom na okolnosti predchádzajúce tejto organizačnej zmene konštatoval, že bola prijatá ako reakcia na trestné stíhanie žalobcu a uvedená skutočnosť nepochybne mala negatívny vplyv na jeho ďalšiu kariéru v policajnom zbore.

119. O náhrade trov celého konania, teda trov prvoinštančného i odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 CSP vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd čiastočne zmenil napadnuté rozhodnutie.

120. Predmetom konania boli dva nároky, a to nárok na náhradu škody a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a preto o nároku na náhradu trov konania je potrebné rozhodnúť osobitne vo vzťahu k obom uplatneným nárokom (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo/11/2011).

120.1. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v časti nároku na náhradu škody odvolací súd vychádzal zo zásady úspechu v konaní v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Žalobca uplatnil nárok na náhradu škody v celkovej výške 16.147,48 €, úspešný bol v časti 9 646,91€ (je potrebné zohľadniť aj to, že žalovaný čiastočne plnil až po začatí tohto konania), t.j. v 60 % a neúspešný v rozsahu 40 %, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania v časti nároku na náhradu škody v rozsahu 20 %.

120.2. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v časti nároku na nemajetkovú ujmu odvolací súd priznal žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania, keďže rozhodovanie o tomto nároku závisí od úvahy súdu. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho preto zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania o zaplatenie nemajetkovej ujmy je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté, výška nemajetkovej ujmy je potom druhoradá a nadväzujúca. Keďže žalobca bol čo do základu úspešný, je potrebné ho považovať za plne procesne úspešného, aj keď výška priznaného plnenia nebola totožná s výškou ním požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy. Odvolací súd preto priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v plnom rozsahu.

121. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).